

EMPERYALİST GERİCİLİK YA DA PROLETER DEVRİM

Kürt Ulusal Hareketi'ni dün bu reformist çizgiye sürükleyen, bugün yine onu faşist güçler karşısında sürekli tavizler vermek zorunda bırakan nesnel, evrensel "realite" emperyalizm gerçekliğidir. Sosyalist ülkelerde geriye dönüşler ve dünya devrim mücadelelerindeki geriye düşüşler, genel olarak ezilen ulus hareketlerinde özel olarak ise Kürt Ulusal Hareketi'nde emperyalizmle uzlaşmaya dayalı ulusal-reformist çizginin genel gelişim zemini.

Yeni Demokrasi

31 EKİM-14 KASIM 2019 ■ YIL: 2 ■ SAYI: 47 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

MEŞA AZADİ (s.7)

"Kürt, Anasını Görmesin"

HDP kendisine neyin kazandıracağını tarihinden öğrenmelidir. HDP ve ulusal hareket uzun erimli bir direniş tarihine sahiptir. Kitlesele başkaldırılar, serhildanları yaratan Kürt halkı, tarihinden öğrenmeyi sürdürecektir ve bu serhildanları gerçekleştirme dinamiklerini içerisinde barındırmaktadır. HDP bu noktada içerisinde boy veren liberal düşüncelere değil içerisinde direnişi ve isyanı barındıran Kürt halkına yaslanmalıdır.

ANALİZ (s.10)

Küçük ve Orta Burjuva "Solculuğun" Kirli Yüzü

Bugün Rojava'da süren faşist işgal/İlhak saldırısına karşı Kürt Ulusal Hareketi ve devrimci dostlarının, başta Rojava olmak üzere Türkiye ve dünyanın dört bir yanındaki mücadelesi büyük bedellerle sürmektedir. Tam da bu dönemde, sözde faşist saldırganlığa ve ABD'ye karşı çıkan bu söz konusu orta sınıf hareketlerinin tutumları sahte bir savaş karşıtlığı ve iğrenç bir şovenizmi ifade etmektedir.

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

emperyalizm ezen ulusun hamisi; tüm ezilenlerin düşmanıdır!

15

GENÇLİK

işgale, faşist saldırganlığa ve şovenizme karşı 6 kasım'da alanlara!

19

KAVGA OKULU

devrimci çalışmada ajitasyon ve propagandanın önemi üzerine - 1

JOKER: Bir 'Ucube Şovunda' İzleyici Deneyimi

***Bu yazı filmin sürpriz gelişmelerini ele vermektedir.**

Bundan seksen yıl kadar önce, bir çizgi karakter olarak dünyaya gelen Joker'in, ilk defa geçmişinin anlatıldığı bu film aynı zamanda Joker'in kendine ait de ilk film. Bu ilk film, sinema seyircisi olarak daha az ilgili olan AVM izleyicisi tarafından açılış sahnesinden itibaren pür dikkat izlendi. Hemen hemen herkes bir ucube şovunun henüz başındaki benzeyen tedirginlikte duydu ilk uzun, rahatsız edici kahkahayı.

16. yüzyıl Avrupa'sında fiziksel farklılıklara sahip insanların, gotik dekorla izleyiciyle buluşması "ucube şovu" olarak adlandırılıyordu. İzleyicide acıma duygusu uyandıran "ucube" bir yandan da onlara eğlence malzemesi sağlamış oluyordu. Joker'in farklılığı ise onun anatomik özelliğinden değil "herkesin görmezden geldiği" ruhsal problemlerinden ileri gelmektedir. Joker'in gergin hissettiği anlarda, uzunca bir süre, rahatsız edici şekilde gülmesine bazen üzülürüz bazen de onun bu noksanlığına gülerken buluruz kendimizi. Seyircinin bu git gelinin arkasına bir de filmin gerilimli atmosferini eklediğimizde kendimizi bir anlığına "ucube şovunda" bulabiliriz.

Bir ucube şovuna oyuncu olarak çıkmak, fiziksel farklılıkların yanında ruhsal farklılıkların da dallanıp budaklandığı kapitalist emperyalist toplumda daha kolaydır. Kapitalist tüketim toplumunun ona sunduğu "ideal" olana erişemediği her durum bireyin kendisini tuhaf hissetmesine vesile olur. Geçmişte kendini anatomik farklılıklarda açığa çıkaran duygu, şimdiye hemen herkesin yaşadığı başarısızlıkta, kendini gerçekleştirememede açığa çıkıyor. Hal böyleyken de günümüz toplumunun ucube şovunda, ucubeye gülmenin kendine gülmek olduğu çok geçmeden seyirci tarafından fark ediliyor. Bu andan sonra ise 21. yüzyılın ucube şovu, şovu izleyenlerin de ucubeden yana taraf aldığı, bir kaosa dönüşüyor.

Joker bir karakter filmi olarak bize Joker hakkında bolca şey söylüyor.

Söylenen sözler, ucube olanla ucube olmayan arasındaki saflaşmadaki kutupları oluşturuyor. Joker'in aslında başından beri kötü olmadığını, çocukken istismar edildiğini görüp ona acırken aynı zamanda da kendini savunma refleksiyle suç işlemeye yöneldiğini görüyoruz. Çocukluğunda şiddete maruz kalması, hastalığı yokmuş gibi davranmasının beklenmesi, Joker'e yaşatılanların hepsi bir kaos ortamında Joker'in payına düşenler gibi.

Karakter filmlerinin temel özelliklerinden biri olaylara karakterin perspektifinden bakmasıdır. Biz de filmi izlerken Gotham'a Joker'in gözünden bakıyoruz aynı zamanda da Joker'e

noktada fark ediliyor.

Sürekli olarak bir kötülük ve iyilik denklemi arasında gidip gelen filmde kötülük sadece mülkiyet dünyasıyla ilişkili değildir. Film ara ara sınıflar olgusundan beslense de genel itibarıyla kötülük, çizgi romanlara yakışır şekilde karikatürize bir kötülük olarak resmedilmiş. Siyahi bir kadın çocuğunu Joker'den sakınıyor; Joker, "kötü gençler" tarafından gasp ediliyor; Joker, patronunun ve iş arkadaşlarının aşağılamasına maruz kalıyor. Joker'in kaba ve saldırgan tavırlara maruz kalması, annesinin çocukluğundan beri "gülerek mutlu surat yapması" gerektiği düsturunu zayıflatıyor.

Kapitalist emperyalist sisteminin

nokta olarak belirir.

Filmin incelikle oluşturulmuş en iyi yanı şu ki; bireyin kapitalist sistemin çarkları arasında ezilerek yalnızlaşması, Joker filminde sınıflar üstüymüş gibi aktarılıyor. Toplum ise ucubeler ile ucube olmayanlar arasında bölünüyor. Şunu unutmamak gerekir ki toplum ucubeler ve ucube olmayanlar olarak iki kutba ayrılmaz. Toplumu ve sınıfı oluşturan ana mevziler mülk sahibi olanlar ve mülksüzler arasında paylaşılmıştır.

Filmin yönetmeni Todd Philips, filmde insanları ucube olanlar ve ucube olmayanlar olarak tasnif ederken kitleleri ucubeleştiriyor sonraysa onlara çıkış yolunu işaret ediyor. Filmin izleyicisi olarak biz ise tarafımızı Joker'den yana seçiyoruz çünkü ucube olmayanlarda bizden hiçbir şey yok.

Bireysel kurtuluş teması filmin hemen hemen her sahnesine o kadar teneffüs etmiştir ki polislerin Joker'i kovaladığı sahnede, trendeki insanlar şuursuz ve saldırgan olarak resmedilmiştir. İnsanların Joker'i bir tanrı gibi kabul ettiği son sahnede yine kimin, neyi neden yaptığını bilmediği ve Joker'e taptığı kolektif bir aşağılama söz konusu.

Yalnızlaşan ve izole edilen bireyin toplumdaki yeri, kapitalist tahakkümün ona sunduğundan ileriye gidemez. Kişi bütün bunalımına ve kazanma hırsına rağmen kendini gerçekleştiremeyerek yarıştan çekildiğinde -bu gerçekle yüzleşmedir, emeğin yeniden üretimi için ona gerekli olandan bir zerre fazlasını alamayacağını karamsarlıkla kabul eder. Bu noktada yaşanan şeyin bireysel farklılıklardan değil de toplumdaki üretim ilişkilerinin yansıması olduğunu kabul etmek, ne yapılması gerektiğine dair yanıtı belirler. Özetle, mavi hap ve kırmızı haptan arasında hangisini seçeceğimiz şu soruya verilen cevapta açığa çıkıyor: Bireysel kendini gerçekleştirme düsturlarının cazibesine kapılarak kapitalizmin sınırları içerisinde kalmak mı? Yoksa kapitalizmin kendisine karşı bilinçli bir savaşa girmek mi?

insanları bireycileştirerek, izole bir yaşam sürmeye mahkum ettiği toplumumuzda seyircinin ana karakter ile özdeşlik kurduğu düzlem, filmin karikatürize evreninde Joker'in toplumsal normlardan bireysel kopuş deneyimiyle genişliyor. Joker, TV programında masumluğundan sıyrıldıkça -kendini gerçekleştirmesinin önündeki engeller aşılmış izlenimine kapılırız. Sınıfsal kodları daha belirgin olan Dövüş Kulübü'ndeki (Fight Club, 1999) kendini gerçekleştirme kıstası da yine burada açığa çıkar. Hem Joker'de hem de Fight Club'da karakterler yaşamda var olmak için bir kadınla yatma refleksine sarılır. Bir kadınla birlikte olma eylemi ise kapitalist tahakkümün sınırlarını aşıldığı

Bir Yeni Demokrasi Okuru

Gotham'ın gözünden. Joker'in yaşadığı her şeyin sebebi "kötü" olan dünya ve Joker'in yaptığı her şey kötü olan dünyaya misilleme. Dünya ise Gotham'ın kendisi. Manzaramız tam bir kaos. Sıradan olanın dağıldığı, rutinin bozulduğu, kişinin kendini gerçekleştirememesinin panzehri olan bir kaos yaşamakta. Kaosun neden ve niçin olduğuna dair görüşümüz ise filmin arka planındaki manzarayı gören dar bir perspektife sahip. Filmdeki arka plan bize basitçe şöyle söylüyor; dışarıda fareler var, insanlar çok kaba, yoksulluk ama tek neden yoksulluk değil, riyakârız vs. vs. 80 yıl önce doğan, edebi estetikten yoksun, işçi sınıfının afyonu haline gelen çizgi romanlardan bir karakterin damarlarında bugün hâlâ aynı kanın aktığı bu

Kavramlardan Gerçeğe: Emperyalist Gericiilik ya da Proleter Devrim

Tüm dünyada ve ülkemizde siyasi mücadelelerde ciddi bir artış görülüyor. Sınıfsal, ulusal, cinsel, dinsel, çevresel vb. çelişki ve mücadeleleri keskinleştiren şey kapitalist-emperyalist sistemin ekonomik ve siyasi kriz gerçeğidir. Ülkemiz de dahil tüm ülkelerdeki çelişki ve çatışmaları belirleyen genel çerçeve bu dünya tablosudur. Bu genel tablonun özel alanları tam da devrimci mücadelenin odak noktalarına işaret ediyor. Bu özel alanlardan biri ülkemizin de içerisinde bulunduğu "Orta-doğu" coğrafyasıdır. Günlerdir Suriye gündemiyle şekillenen bölge ve hatta dünya gündemi bunun kanıtıdır.

SURİYE, ROJAVA, ÖZERKLİK, PETROL...

ABD emperyalizminin TC'nin işgal saldırısına izin vermesi, petrol sahaları hariç ABD askerlerinin KuzeyDoğu Suriye'den çekilmesi, Suriye Demokratik Güçleri'nin TC sınır hattından geriye çekilmeyi içeren "Soçi Mutabakatı"ni onaylaması ve TC'nin işgal ettiği alanlar dışında sınır hattına Suriye ve Rusya askerlerinin konumlanması gibi gelişmeler savaş ve çatışma koşullarında yoğun bir siyasi trafik içerisinde şekillendi. ABD Başkanı Trump'ın IŞİD lideri Bağdadi'yi öldürdüklerine dönük açıklaması Suriye savaşında önemli bir noktaya geldiğinin işareti olarak değerlendirilebilir. ABD'nin Suriye'deki petrol sahalarında asker tutacak olması ve yine YPG'nin ABD ile askeri olarak çalışmaya devam edecek olması yeni bir tartışmanın kapısını araladı ve Kürtleri çevreleyen denklem alabildiğine karmaşıklaştı.

Kürtler bir yandan Rusya ve Suriye ile "özerklik ve ulusal haklar" temelinde bir süreç yürütmekle karşı karşıya kalırken diğer yandan ABD ile çalışmaya devam edecek. TC'nin sürekli askeri ve siyasi baskısıyla karşı karşıya kalırken Suriye'nin de ulusal hakları ve özerkliği tanımak istemeyen dayatmalarıyla mücadele etmek zorunda kalacak. YPG'nin Suriye devlet ordusunun 5. kolordusu olma tartışmaları sürerken Kürtlerin askeri gücü gelecekte ciddi tartışmaların da odağında bulunacak gibidir. Kısacası Suriye savaşının belli bir noktaya ulaştığı, Suriye'nin Rusya'nın hamiliğinde sınırları dahilinde tekrar devlet otoritesini tesis edeceği düşünülse de siyasi çatışma ve mücadelelerin aralıksız devam edeceği söylenebilir. Ki Kürt ulusuna yönelik işgal, ilhak, ulusal hakların gaspı gibi saldırılar devam ettiği mü-

detçe mücadele de bir şekilde sürecektir.

İŞGAL, KAYYUM, CHP, HDP...

TC faşizmi Rojava'ya yönelik işgal saldırısını sadece sınırların ötesindeki bir hareket olarak planlamamış içeride de saldırılarını artırmıştır. Sınırlar içerisinde de bir saldırı harekâtı başlatıldı demek abartılı olmayacaktır. Faşist düzen güçleri dışında liberal, Cumhuriyetçi, ulusalci, muhafazakâr, sosyal şoven vs. hemen her kesimi işgal politikasının arkasına dizmeyi, kalanları ise açık baskıyla susturmayı hedefleyen devlet, işgal harekâtı başladıktan sonra HDP'li 10 belediyeyi daha kayyum atamalarıyla

'işgal' etmiş, belediye başkanlarını ve birçok siyasetçiyi tutuklamıştır. Son dönemde Kürtlere yönelik her saldırı harekâtını manidar bir tarihe denk getirerek Türk şovenizmini kışkırtan iktidar, 29 Ekim "Cumhuriyet" in kuruluş tarihinde de Cizre Belediyesi'ne kayyum atayarak Kemalizmin tarihsel misyonunu devam ettirmiştir. HDP, kayyum atamasını "Halkların ortak mücadelesi ile kurulan Cumhuriyet'in 96'ncı yılında..." diyerek kınasa da gerçekte "Cumhuriyet" dün de bugün de aynıydı; Türk hâkim sınıflarının işçi sınıfına, emekçilere ve tüm ezilenlere karşı kurulan faşist-Kemalist diktatörlüğüydü.

HDP Eş Genel Başkanı Pervin Buldan'ın CHP'ye yönelik olarak "Biz, Türkiye'nin demokratikleşmesi için büyük bir ittifak kurmuştuk. İstanbul olmak üzere birçok yerde aday göstermedik. Bugün yaşananlara ses çıkarmayanlar, bizden cevabı mutlaka alacaklardır" sitemini dillendiriyordu. Ancak SDG'nin "ABD 'güvenli bölge' ile ilgili sözlerini tutmadı" eleştirisinin pratikte bir karşılığı olmadığı gibi Buldan'ın siteminin de bugün bir karşılığı

yoktur. Birinde ABD emperyalizmine diğerinde TC'nin kurucu partisi faşist CHP'ye sağlanan her fayda karşılığında bir değer bulmadığı gibi Kürtlerin ve Kürt hareketinin sırtından hancılarca hizmet etmiştir. Kılıçdaroğlu işgal tezkeresiyle ilgili olarak "içimiz yana yana evet diyeceğiz" derken Mardin Büyükşehir Belediyesi'ne kayyum atanmasının ardından Ahmet Türk'ü ziyaret ederek "dayanışma ve dostluk" gösteren CHP'li Muharrem İnce "o tezkereye gönül rızası ile 'evet' derdim" açıklamasında bulundu. Aslında Kılıçdaroğlu içinin yanmasının sebebinin "oradaki askerimizin burnunun kanamaması için" diye belirtmişti.

ULUSAL SORUN, "BARİŞ", EMPERYALİZM, ÖZGÜRLÜK...

Ancak ne yazık ki Kürt ulusal mücadelesinin ve özelde HDP'nin, karşılaştığı tasfiye saldırısı, kitle desteğinin alt sınırlara düşmesi ve tüm bu gelişmelerin yarattığı tıkanıklıkta düşman saflarda "dost", "demokrasi", "barış" arayışı onu sürekli olarak geri noktalara sürükledi. Bugün tekrar tekrar HDP'nin parlamentodan ve faşizmin tek taraflı yönettiği legal siyaset oyunundan çekilmesinin tartışılması bir gerçeğin de yansımasıdır. Onlarca farklı faşist saldırı ve uygulama ile fiilen siyaset yapma hakkı tanınmayan HDP, denebilir ki kapatılmaktan beter hale getirildi. Zaten HDP'yi bu duruma getiren de tüm bu gelişmelere karşın legal siyaset oyununda, parlamenter tiyatrodan ısrarcı olması, sistemin faşist siyasetini ve kurumlarını meşrulaştıran bir duruma gelmesidir. Hem Suriye hem de Türkiye Kürdistanı'ndaki gelişmeler Kürt Ulusal Hareketi'ne devamlı olarak devrimci çiziyi dayatmaktadır. Ancak KUH; "uzlaşma", "barış" ve UKKTH dışında tanımlanan "demokratik

özerklik" biçimindeki reformist politikasıyla her geçen gün daha fazla emperyalistlerin, faşist gerici güçlerin saldırı ve dayatmalarıyla karşı karşıya kalmaktadır.

İSYAN DALGASI, DÜNYA HALKI, PROLETER DEVRİMLER...

Kürt Ulusal Hareketi'ni dün bu reformist çizgiye sürükleyen, bugün yine onu faşist güçler karşısında sürekli tavizler vermek zorunda bırakan nesnel, evrensel "realite" emperyalizm gerçeğidir. Sosyalist ülkelerde geriye dönüşler ve dünya devrim mücadelelerinde yaşanan gerileme, genel olarak ezilen ulus hareketlerinde özel olarak ise Kürt Ulusal Hareketi'nde emperyalizmle uzlaşmaya dayalı ulusal-reformist çizginin genel gelişim zeminidir. Ancak emperyalizmin veya farklı emperyalist blokların Kürt ulusal sorununda bir 'demokratik bir çözüm'den yana olmadıkları Suriye savaşıyla bir kez daha gözler önüne gelmektedir. Ancak çağımız sadece "emperyalizm" çağı değildir aynı zamanda "proleter devrimler" çağıdır. Bu çağda ezilen ulus hareketlerinin karşı karşıya kaldığı "reformist" veya "devrimci" çizgi sorununun bağlandığı yerler de burasıdır. Yani ya emperyalizme ya da proleter devrimlere yüzünü dönme nesnel gerçeğidir. Eğer söz konusu ezilen ulusların kendi kaderini tayini ve diğer uluslarla tam hak eşitliği ise emperyalizmin bir seçenek olmadığı, tek seçeneğin proleter devrimlere yüzünü dönmek olduğu, başka bir deyimle sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerinin ayrılmaz birlikteliği olduğu gün gibi açıktır.

Dünyanın onlarca bölgesinde kapitalist-emperyalist sisteme ve yerli gerici iktidarlara karşı yükselen isyan dalgası; Rojava'nın işgaline karşı Kürtlerin haklı ulusal mücadelesine destek ve sempatisini açık bir biçimde gösteren dünya halkları, yüzümüzü dönmemiz gereken devrimci, komünist, enternasyonalist alternatifi göstermektedir. Sınıfsal, ulusal ve tüm toplumsal çelişkilerin çözüm adresi, umudumuzu bağlayacağımız temel halka burasıdır. Dünyada, bölgemizde ve ülkemizde toplumsal çelişkiler her geçen gün artmaya ve siyasi mücadeleleri büyütmeye devam edecektir. Bu nesnel zemin riskleri barındırdığı gibi büyük devrimci fırsatların da zemini- dir. Doğal olarak her şey dost ve düşmanları doğru tanımlamakta ve buna uygun olarak da devrimci çiziyi tesis etmekte düğümlenmektedir.

Hak gaspına yeni gerekçe: “Patronun otoritesini sarsmak”

HABER MERKEZİ- Bursa’da görülen bir iş davasında patrona “sen kimsin” diyen işçinin tazminat hakkı “işverenin otoritesini sarstığı” gerekçesiyle gasp edildi.

Davanın ayrıntılarını anlatan Sosyal Güvenlik Uzmanı Özgür Erdursun, “5 yıl 9 ay boyunca özel sektördeki bir iş yerinde çalışan işçi, yine aynı işyerinde çalışan kardeşi ile işverenin tartışmasına müdahil oldu. Tartışma sırasında işveren, işçiye, ‘Sen karışma’, işçi de işverene, ‘Sen kimsin’ dedi. Tartışmanın ardından işveren işçiye tazminatsız işten çıkardı.

Bunun üzerine yargıya giden işçi Bursa İş Mahkemesi’nde görülen davayı kazandı ve tazminatını aldı. Ancak işveren davayı bir üst mahkemeye taşıdı. İstinaf mahkemesi olarak davayı gören İstanbul Bölge Adliye Mahkemesi, şok bir karar aldı. ‘Sen kimsin’ hitabının, işverenin otoritesini sarsıcı ve işverene karşı sataşma mahiyetinde olduğuna karar veren mahkeme, kıdem ve ihbar tazminatı taleplerinin reddi yönünde karar aldı.” diye konuştu.

Mahkemeler patronun işçilere karşı mobbing, aşağılama, hakaret vb.

birçok uygulama ve davranışını ‘normal’ görürken patrona itiraz etmek ve onunla tartışmak hak gaspının bahanesi haline getirilmiş oldu. “Patronun otoritesini sarsmak” şeklinde bir tanımlamanın birçok keyfi yorum ve haksız işten çıkarmalara kapı aralaması mümkün. Yasada patronun işçi karşısında hangi “otoriteye” sahip olduğu ise soru işareti barındırmaya devam ediyor.

Maltepe Belediyesi işçileri işten atma saldırısına karşı direniyor

HABER MERKEZİ- Maltepe Belediyesi’nde Temizlik İşleri’ndeki iş bırakan işçilerle dayanışmak için Veteriner İşleri ve Fen İşleri işçileri de iş bıraktı. İş bırakan işçiler Maltepe Belediyesi önüne bir yürüyüş gerçekleştirdi.

Maltepe Belediyesi’nde DİSK/Genel-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube Yöneticisi Alkan Okuducu işten atılmış, 23 gün önce Belediye önünde direnişe başlamıştı. Temizlik İşleri’nden 3 işçi de 4 gün önce işten çıkarılmış, bunun üzerine Temizlik İşleri’ndeki işçiler iş bırakma eylemine başlamışlardı. İşçilerin şantiye alanındaki eylemi

sürüyor.

Maltepe Belediyesi’nde işten atıldığı için 23 gün önce belediye önünde oturma eylemine başlayan DİSK/Genel-İş Sendikası İstanbul 2 No’lu Şube Yöneticisi Alkan Okuducu işçilerin iş bıraktığı şantiye alanında 28 Ekim günü açıklama yaptı.

“Fen İşleri’nde arkadaşlarımız iş durdurdu. Az önce veterinerlere gittik oradaki arkadaşlarımız da iş durdurdu. Park bahçelerden arkadaşlar şantiyelere dönüyorlar. Birazdan oraya gideceğiz. Bizim kazanacağımızdan kimsenin şüphesi olmasın.”

İşten atılan Valfsan işçileri direnişe geçti

HABER MERKEZİ- Tuzla’da bulunan Valfsan firmasında çalışan işçiler, fabrika içi sorunları dile getirdikleri için ‘eleman fazlalığı’ gerekçesiyle işten çıkarıldı. Fabrika önünde direniş çadırı kuran işçiler, ‘Haklarımızı alana kadar mücadele edeceğiz’ dedi

Tuzla Organize Sanayi Bölgesi içerisinde bulunan Valfsan firmasında çalışan Birleşik Metal İşçileri Sendikası (BİMİS) üyesi 10 işçi, firmanın Toplu İş Sözleşmesi (TİS) imzalamasının ardından işten çıkarıldı. Gerekçe olarak ‘Eleman fazlalığını’ gösteren firmanın, geçtiğimiz günlerde de eleman arayışına girdiği ortaya çıktı. İşten çıkarılan işçilerden olan Ertan Tekin, haklarını alana kadar mücadele edeceklerini belirtti.

Konuyla ilgili işten çıkarılan işçilerden olan Erhan Tekin, firmanın Birleşik Metal-İş Sendikasında örgütlü

olduğunu vurgulayarak, işten çıkarılmalarının Toplu İş Sözleşmesi’nin (TİS) imzalandıktan hemen sonra olduğunu söyledi. Tekin, ‘Fabrikadaki sorunları, baskıları, tehditleri her defasında fabrika içerisinde dile getirdik ve sonunda patron tarafından ve onun

ğunu belirten Tekin, ‘Üç gün öncesinde eleman arayan bir fabrika ‘eleman fazlalığı’ gerekçesiyle bizim işimize son verdi. Bu durumda, bu gerekçenin bahane olduğu apaçık ortadadır’ dedi

‘Taleplerimiz yerine getirilene kadar direnişeyiz’

Bu sabah saatlerinden itibaren fabrika önünde direniş çadırı kuran işçiler, direnmeye devam edeceklerini belirterek şunları söyledi:

‘Bizler burada işimizi geri almak, içeride olabilecek işçi kıyımını önlemek ve içeride olan baskıya boyun eğmemeleri için sınıf yoldaşlarımıza cesaret vermek amacıyla buradayız. Taleplerimiz yerine getirilene kadar direnişimizi sonlandırmayacağız. Hak verilmek alınır diyerek bütün emek verenlerin yanımızda olmalarını bekliyoruz.’

işbirlikçi temsilcilerinin eliyle işimize son verildi’ dedi.

Firma tarafından işten çıkarma gerekçesinin ‘eleman fazlalığı’ oldu

Ankara’ya yürümek isteyen metal işçilerine polis saldırdı

HABER MERKEZİ- Eskişehir’deki Entil Endüstri, Hapalki Döküm ve Tarkon Makine işçilerinin Ankara yürüyüşüne polis saldırdı.

Direnişte olan işçilerin Ankara yürüyüşüne polis saldırdı, saldırı sonucu çok sayıda sendikacı ve işçi yaralandı.

Birleşik Metal-İş’ten yapılan açıklamada “Eskişehir’de aylardır ücretleri ve kıdemleri ödenmeyen açlık ve işsizlikle mağdur edilen Entil Endüstri, Hapalki Döküm ve direnişçi metal işçileri yine, yeneden yollarda.” denildi.

İŞİD lideri El-Bağdadi'nin öldürüldüğü duyuruldu

HABER MERKEZİ- ABD'nin ardından, DSG, Rusya, Suriye ve TC, Suriye'nin İdlib kentinde düzenlenen operasyonda Bağdadi'nin öldüğünü duyurdu.

Türkiye sınırına beş kilometre mesafede bulunan Barisha'da gerçekleştirildiği aktarılıyor.

İdlib'de gerçekleştirilen bu operasyonla İŞİD lideri Bağdadi'nin ölmesi, Bağdadi'nin şimdiye kadar Türk devleti tarafından korunduğu iddialarını tekrar gündeme getirdi.

Burjuva medyaya işgal saldırısıyla ilgili "gazetecilik" talimatı

HABER MERKEZİ- Cumhurbaşkanlığı İletişim Başkanlığı'nın TC ordusunun işgal saldırısının başlangıcında hükümete yakın medya yöneticileri ile görüşerek süreçle ilişkin "gazetecilik" talimatlarını ilettiği ortaya çıktı.

Listede TC ordusu ile birlikte faaliyet yürüttüğü belirtilen Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) çeteleri için, "ÖSO yerine Suriye Milli Ordusu yazılmasına dikkat edilmeli, bölgeden haber geçen/canlı yayın yapan muhabirler bu konuda uyarılmalı" denildi.

Listede şu ifadeler yer aldı:

"Bölgedeki muhabirler özellikle Suriye Milli Ordusu'na mensup kişilerle mülakatlarına dikkat etmeli (kontrol dışı söylemler, canlı yayın kazaları vs. gelişmeler olabiliyor.

-PKK'nin olası saldırıları, aşırıya kaçmadan, fazla büyütülmeden verilmeli, olası şehit haberlerine de bu minvalde yaklaşılmalı"

Tutuklanan eş başkanlar Kayseri'ye sürgün edildi

HABER MERKEZİ- TC devletinin görevlerinden alarak yerlerine kayyum atadığı Amed Büyükşehir Belediyesi Eş başkanı Selçuk Mızraklı, Kayapınar Belediye Eş Başkanı Keziban Yılmaz ve Kocaköy Belediye Eş Başkanı Rojda Nazlıer, Diyarbakır'dan Kayseri'ye sürgün edildi.

TC devleti tarafından görevden alınarak yerlerine kayyum atanan Diyarbakır D Tipi Kapalı Hapishanesi'nde kalan Mızraklı, Kayseri Kapalı Hapishanesi'ne, Diyarbakır Kadın Kapalı Hapishanesi'nde kalan Yılmaz ile Nazlıer ise Kayseri Kapalı Kadın Hapishanesi'ne sürgün edildi.

Tutuklanan belediye eş başkanların-

dan Mızraklı ve Yılmaz hakkında ifade veren "Pişmanlık Yasası"ndan faydalandıktan 3 yıl sonra 31 Mart yerel seçimlerine 11 gün kala ifadesi alınan

Hicran Berna Ayverdi, belediye eş başkanlarının tutuklanmasının ardından kaldığı Kayseri Kadın Hapishanesi'nden tahliye edilmişti.

ÖSO çeteleri tarafından esir alınan Çiçek Kobane Urfa TEM'de gözaltında

HABER MERKEZİ- Türkiye'nin 9 Ekim'de Rojava'ya yönelik başlattığı işgal hareketinde ÖSO çeteleri tarafından esir alınan ve işkence yapılan YPJ'li Çiçek Kobani'nin Urfa İl Emniyet Müdürlüğü TEM Şube'ye getirildiği öğrenildi.

ÖSO'ya ait Twitter hesaplarında esir alındığına dair görüntüleri paylaşılan Çiçek Kobani'nin 21 Ekim'de Eyn İsa'nın Mişrefa köyünde SMO ile yaşanan çatışmada yaralı bir şekilde esir düştüğü ortaya çıkmıştı.

Esir alındıktan sonra akıbeti bilinmeyen Çiçek'in sınır kenti Urfa'ya getirildiği ve burada TEM Şube ekipleri tarafından gözaltına alındığı ortaya çıktı. Kobani'nin nasıl ve ne zaman Urfa'ya getirildiği öğrenilemedi. Urfa Barosu avukatları Kobani'nin halen ifadesinin alınmadığını ve CMK'dan avukat talebi olmadığını söyledi.

Öte yandan avukatlar, Çiçek'in kaçırılarak Türkiye'ye getirilmesi nedeniyle 'savaş hukukunun' uygulanması gerektiğini söyledi.

Halkın Günlüğü, Mücadele Birliği ve DİHA

muhabirleri tahliye oldu

HABER MERKEZİ- Beş yılın altında ceza alan ve dosyaları istinaf mahkemelerinde ele alınanların Yargıtay'a başvurusunun önünü açan düzenleme tahliyelerin önünü açtı. Düzenleme uyarınca itiraz hakkı elde edenler, cezaları kesinleşmiş olsa dahi tahliye olmaya başladı.

Bu kapsamda Halkın Günlüğü yazı işleri müdürlüğü yaparken, hakkında açılan davalar sonucu tutuklanan ve Silivri 5 Nolu L Tipi Hapishanesi'nde bulunan gazeteci Serdar Kaya da dün gece saatlerinde tahliye edildi.

Olağanüstü Hal (OHAL) kapsamında çıkarılan Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile kapatılan Dicle Haber Ajansının (DİHA) muhabiri Mehmet Sıddık Damar, sosyal medya paylaşımları ve bölgede ilan edilen sokağa çıkma yasakları sırasında yaptığı haberlerden dolayı 30 Nisan 2018'de gözaltına alındıktan sonra tutuklandı. "Örgüt propagandası yapmak"

iddiasıyla açılan dava kapsamında cezasının onanması ardından 30 Nisan 2018'de tutuklanan Damar hakkında, tahliye kararı verildi.

len Damar, tutuklu bulunduğu Silivri 5 Nolu Kapalı Hapishanesi'nden tahliye oldu.

Avukatların infazın durdurulması talebiyle yaptığı itiraz başvurusunun kabul edilmesi ardından tahliye edi-

Mücadele Birliği Gazetesi muhabiri Lütfiye Burcu Karaca da İzmir Şakran Hapishanesi'nden tahliye oldu.

SAMANDAĞ'DAKİ YIKIM ÜZERİNE

Ülkenin resmî ideolojisi olan faşist diktatörlüğe dayanarak çıkarılan ve emekçi halkı daha fazla sömürmek üzerine kurulu yasalar Samandağ halkını da bu yasaların yarattığı sorunlarla boğuşmak zorunda bırakmıştır. Bu tarz yasalar, uygulamalar, halkın oy verdiği sistem partilerinde yer alan herhangi bir adayın bütün rant kapılarını burjuvaziye sonuna kadar açmasına ön ayak oluyor. Ülkenin genel politik havası yereldeki halk düşmanlarının güvencesi haline gelmiştir. Bu durum da kurumların birbirlerinin aldığı kararları hiçe saymasına, her kurumun kendi rant kapısını savunmasına sebep oluyor. Diğer bütün kurumlar gibi adalet kurumunun da çürümüşlüğü, alınan mahkeme kararlarına devletin belediye kurumunun da kolluk güçlerinin de uymamasında görebiliriz. En ufak bir muhalif çizgiye ya da basit bir basın açıklamasına dahi tahammülü olmayan devlet kendi kurumunun aldığı karara uymayan kolluk ve belediye güçlerine ses çıkarmıyor, insanların

feryatlarına kulak tıkmıyor. Tüm bu olanlara rağmen burjuvaziden nemalanan bu halk düşmanları hiç utanıp sıkılmadan kendilerini halkın dostu ve koruyucusu olarak göstermekten de geri durmuyorlar. Bu haksızlığa maruz kalan kitle ve bu faşist saldırıdan vicdani rahatsızlık duyan halk meselenin basit bir belediye yönetimi sorunu olmadığını bir sistem sorunu olduğunu kavrayabilecek noktaya ilerlemektedir.

Bize de düşen barınma, yiyecek gibi temel çelişkileri olan bu kitlenin öfkelerini, çelişkisini sınıfsal bir boyuta taşımaktır. Halka, sistem içi bütün siyasi partilerin ve onların güdümünde hareket edenlerin faşizmin bin bir yüzü olduğunu hatırlatmalı; halkın sıkıntılarını aşmada çözümün bir diğer sistem partisinde olmadığını, devrimci mücadelede olduğunu kavratmalıyız.

Bir başka önemli konu da buradaki mücadelenin sadece belediye yönetimine ve polise-askere karşı olmadığıdır.

Yıkıma destek verenler arasında devrimci-demokrat yapıları tanıyan ve polise teşhir mahiyetinde "provokatörler var" söyleminde bulunan işbirlikçiler de bulunuyor. Bunların da teşhirini bulduğumuz her alanda yapıyor, önlemimizi alıyoruz. Kitle çalışmalarında ve direnişi birlikte gerçekleştirdiğimiz halkımızla muhbirliğin nasıl bir şey olduğunu sebepleriyle tartışıyoruz.

Bu pratikler içinde halka yaklaşım tarzımız da gelişim gösteriyor. Olayların değerlendirilmesi, öngörünün gelişimi, teorinin pratikler içinde yoğunlaşması ve somut koşulların tahlilini yapma deneyimi, ezilen halklara sirayet etme noktasında bizi ileriye taşıyor. Halk nereyi doğru değerlendiriyor, neresi eksik, ileri-geri yönleri, olayların sınıfsal çizgide değerlendirme durumu vs. bize kitlelerden kitlelere gidebilmeyi öğretiyor.

Kolektifin güçlenmesi ve alanlara hâkim olabilmesi için kitlelerin gücüne

ihtiyacı vardır. Bu gücü elde etmek için kitlelerden kopuk hareket etmek bizi amacımızdan uzaklaştırır. Halkın acılarına da sevinçlerine de ortak olmalı, dayanışmayı güçlendirmeliyiz. Şu çok açıktır ki sadece okuyarak, oturduğu yerden telkinler vererek bir yere varılamaz. Niteliğin ileri taşınabilmesinin üç koşulu vardır:

Birincisi; Mao yoldaşın dediği devrimci teoriden beslenen devrimci pratiğin bize kattıkları;

İkincisi; kitap, dergi, gazete vs. okumaları ve eğitim çalışmaları;

Üçüncüsü; deneyimli yoldaşlardan deneyim aktarımı.

Bu üç maddeyi kendi öz örgütlülüğümüzde de kitle örgütlülüğünde de dikkate alarak ilerlemeliyiz. Ortak çelişkileri ortak hedefe yöneltebilme kabiliyeti bu şekilde güçlendirilebilir.

Antakya'dan bir Partizan Okuru

“Kürt, Anasını Görmesin”

HDP’li belediyeler bir kez daha kayyum saldırısı ile karşı karşıya kaldı. Erciş, Nusaybin, Kocaköy, Hakkari ve Yüksekova belediye başkanlarının gözaltına alınmasının ardından bu belediyelere bakanlık tarafından kayyum atandı. Kürt ulusu bu kayyum saldırısı ile ilk defa karşı karşıya kalmıyor. Devlet, çözüm sürecini bitirdikten sonra devrimci, demokrat ve yurtseverlere yönelik giriştiği imha, inkar, asimilasyon politikası, gözaltı ve tutuklama terörünü Kürt halkı üzerinde yoğunlaştırarak demokratik bir kazanım olan belediyeleri de gasp etti. Ardından geçtiğimiz yerel seçim sürecinde açıkça faşist TC devleti tarafından belediyelerin gasp edileceği açıklanmış ve bu tehditler, saldırıların yoğunlaştığı her saldırı sürecinde hayata geçirilmiştir.

Son kayyum saldırısı da bu çerçevede gerçekleşmiş; Rojava’ya dönük işgal girişimiyle eş güdümlü olarak sınır hattındaki belediyelere ardından da diğer belediyelere el konulmuştur. Gasp edilen belediyelerin HDP’li belediye başkanları uydurma gizli tanık ifadeleri ile ‘ısmarlama’ bir şekilde tutuklanmışlardır. HDP bu saldırılara yabancı değil, bu saldırıların daha ağırlığını yaşadığı ve yaşamaya devam ediyor. Her hafta onlarca üyesi, yöneticisi gözaltına alınıyor, ev baskınlarında katlediliyor ve HDP’liler yüzlerce yıllık hapis cezalarıyla yıldırılmaya, boyun eğdirilmeye çalışılıyor.

Devlet bu saldırılarını Irak Kürdistanı’nı ve Suriye Kürdistanı’nı işgale girerek ülkemizde ise Kürt ulusunun tüm kazanımlarını yok etme planları üzerine inşa ediyor. Rojava’ya yönelik işgal girişimini başlatan ve Gre Spi ile Serêkaniyê kentlerini işgal eden TC devleti ile emperyalistler arasında pazarlıklar sürüyor. Erdoğan, Rojava’yı işgal hareketinin amacını katıldığı bir TV programında şöyle aktarıyor; “Suriye’nin kuzeyinde yaşamaya en uygun Araplar’dır. Buralar adeta çöl, Kürtler burada yaşayamaz.” Bu absürt bahanenin tek açıklaması “herkes devlet kurabilir ama Kürtler asla!” şovenizmden ibarettir. Erdoğan’ın bu sözleri şu hikayeyi aklımıza getiriyor; “Bir Laz, bir Kürt ve bir Türk idam sehpasında sıralarını bekliyor. Son istekleri soruluyor. Laz, her zamanki çelebiliğiyle, ‘bu da bana ders olsun’ diyor. Kürt ne yap-sın, aklına anası geliyor ve ölmeden önce son kez anasını görmek istediği-

ni söylüyor. Sıra Türk’e geldiğinde ise hiç tereddütsüz son isteğini söylüyor: ‘Kürt, anasını görmesin!’” Aslında mesele bundan ibaret, ekonomik ve siyasi krizle boğuşan TC devletinin son isteği sorulsa cevap “Kürtler devlet kurmasın” olabilir.

Kürt ulusunun kazanımlarını yok etmenin, TC devletinin temel güdüsü olduğunu söyleyebiliriz. Böylesi bir ekonomik ve siyasi kriz sürecinde bu iştah daha da kabarmaktadır. Bir yandan bu işgali sürdüren TC devleti

edilmesine rağmen, konuyu başka noktalarda somutlamıştır. Örneğin HDP Grup Başkanvekili Saruhan Oluç bir konuşmasında şu sözlere yer veriyor: “Bütün dünya ajansları, gazeteleri, televizyonları istisnasız dünyanın her yerinde Türkiye’nin imajını yaralayan birçok olayı ya görüntüleriyle ya manşetleriyle kamuoyuna yansıttılar. Türkiye’nin imajını yaraladınız. Dünya kamuoyunda Türkiye, maalesef iktidar böyle olmasına rağmen bütün ülke Kürtlere saldıran,

ları koruyacak olan da yine direniş olacaktır. Ülkemizde de faşist TC devleti, belediyeleri gasp edip, belediye başkanlarını tutukluyor, HDP’yi adeta siyasi soykırım operasyonlarına tabi tutarak, “partiyi kapatmıyorum ama parti çalışmasını da yaptırmıyorum” diyerek bir gözaltı, tutuklama terörü uyguluyor. Üç büyükşehir belediyesine kayyum atanmasının ardından geliştirilen pasif ve gittikçe darlaşan, sadece milletvekillerinin katıldığı eylemlilikler Kürt halkının tepkisini

bir yandan da HDP’ye, devrimciler ve demokratlara yönelik saldırılarını artırmaktadır. Yani işgal saldırısıyla, kitleleri bir nebze daha susturmaya çalışan TC devleti krizi fırsata çevirerek “iştah kabartan” belediyeleri gasp etmiştir. Bir yanda “seçim, sandık, demokrasi” yalanları bir yanda “gasp, işgal ve kayyum”; devletin iki yüzlü sahtekarlığını teşhir etmek için anlamlı bir denklem.

Bu saldırıların doğrudan hedefi olan HDP ise eylemliliklerle bu ablukayı dağıtmaya çalışsa da liberal söylemleriyle ise bu saldırılar karşısında kitlelerde gerçekleşmesi ihtimal direniş tavrını köreltmek istemektedir. İşgal saldırısına gerekli tepkiyi ortaya koyamayan HDP, bu saldırıların hedefinin Kürt ulusunun kazanımları, devlet kurma hakkının gasp edilmesi olarak açıkça devlet tarafından ilan

Kürtleri öldüren bir devlet olduğu algısını yarattı. Bu algı doğru bir algı mı? Doğru bir algı olmaması gerekirken. Bu iktidar bu algıyı yaratmış oldu.” TC devletinin “imajını” düzeltmek HDP’ye düşmese gerek. HDP, sadece Kürt olduğu için saldırıya uğrayan, katledilen, gözaltına alınan, tutuklanan insanların bir devlet politikası olarak buna maruz kaldığını, bu saldırılardan beslenen devlet gerçeğini neden görmezden gelmeye çalışmaktadır? Bu siyaset tarzı HDP’ye kaybettirmektedir ve kaybettirecektir.

Rojava’da can bedeli kazanılmış ulusal-demokratik kazanımlara ve ülkemizde ulusal harekete dönük topyekûn saldırı dalgasına karşı tek seçeneğin direniş olduğu aşikârdır. Rojava’da kazanımları yaratan YPG/YPJ güçlerinin direnişidir ve kazanım-

sokağa taşıyamamıştır. Son kayyum saldırısından sonra ise HDP, meclisi üç gün boykot etme ve Diyarbakır’da basın açıklamaları düzenleme kararı almıştır. Arkası gelmeyen bu refleksif eylemleri süreklileştirmek ve kitlelerin sokakla bağını koparmamak HDP ve devrimciler açısından önemli bir görev olarak önümüzde duruyor.

HDP kendisine neyin kazandıracağını tarihinden öğrenmelidir. HDP ve ulusal hareket uzun erimli bir direniş tarihine sahiptir. Kitleleşen başkaldırıları, serhildanları yaratan Kürt halkı, tarihinden öğrenmeyi sürdürecektir ve bu serhildanları gerçekleştirme dinamiklerini içerisinde barındırmaktadır. HDP bu noktada içerisinde boy veren liberal düşüncelere değil içerisinde direniş ve isyanı barındıran Kürt halkına yaslanmalıdır.

Geleceksizliğin ve Cehaletin Aracı Olarak “EĞİTİM” SİSTEMİ

Uzun bir “yaz tatilinin” ardından okulların açılmasıyla birlikte bir “eğitim ve öğretim yılı” daha başlamış durumda. Her sene olduğu gibi bu sene de eğitim yılının başlangıcı sistemin yaratmış olduğu sorunların gündeme gelmesine yol açmıştır. Yani okullar bir kez daha egemen sınıflar tarafından “çözümü” bulun(a)mayan devasa sorunlar ile birlikte açılmıştır. Milyonlarca genç bu sistemin eğitim politikalarının yaratmış olduğu sorunların (niteliksiz anti-bilimsel eğitim, gerici eğitim müfredatı, geleceksizlik, işsizlik vs.) yakıcılığını her gün pratik olarak yaşamında görmekte, iliklerine kadar hissetmektedir. Eğitim müfredatının içeriğinin olabildiğince gericileştirilmesi, özelleştirmelerin hayata geçirilerek eğitimin piyasalaştırılması gibi bir dizi sorun öğrenci gençliği egemenlerin eğitim politikalarına karşı isyanını büyütüştür.

Eğitim, ondan önceki sistemlerde olduğu gibi bugün içerisinde bulunduğumuz sistemde de düzenin sürdürülmesinin bir aracıdır. Hâkim sınıflar eğitim yoluyla hem toplumu sistemin ihtiyacına göre şekillendirmek hem de düzenin çarklarının sorunsuz dönmesi adına kadrolar yetiştirmektedir. Böylece ekonomik, siyasi ve askeri alanlar başta olmak üzere tüm alanlarda hiçbir boşluk bırakılmayarak bir devamlılık sağlanmaktadır. Yani iktidarın bir avuç sömürücü sınıfta olduğu sistemlerde, bir üst yapı kurumu olarak eğitim, çoğunluğun yani ezilen yığınların bilinç seviyesini yükselterek, onlara daha iyi bir yaşam sürmelerini sağlamanın değil, hâkim sınıfların zenginlik ve sefahat içinde yaşamasını devam ettirmenin bir aracıdır.

NEOLİBERALİZM VE EĞİTİMİN PIYASALAŞTIRILMASI

Emperyalist kapitalist sistemin neoliberal politikaları ile birlikte eğitimin burjuvazi yararına kullanımı yeni bir boyut kazanmıştır. Bu politikalarla eğitim; klasik işlevinin (toplumun dizaynı vb.) yanı sıra artı-değer üreten, azami kâr sağlayan bir alan haline getirilerek piyasalaştırılmıştır. Neoliberal politikalar devasa oranda biriken sermayenin dizginsiz bir şekilde daha önce el atılmamış alanlara girmesine ve talan etmesine dayanmaktaydı.

Bu temelde eğitim başta olmak üzere tüm “kamu sektörleri” özelleştirmelerle emperyalist sermayeye peşkeş çekildi. Artık herkes parası kadar okuyacak, o oranda “nitelikli eğitim” alacaktı. Daha önce sermaye adına bu işleri devlet üstlenmiş iken bu alanda özelleştirmelerle bizzat sermaye ipleri eline aldı. Sistem açısından niteliksel bir değişim olmamıştır. Liberalizmin devlet politikasına uygun olarak devletin müdahil olduğu alan azalmıştır. Ama devletin kendisi zaten burjuva devlettir. Sisteme içkin olan sınıfsal konuma paralel eğitime ulaşma işi özelleştirmelerle daha alevi hale gelmiştir.

Emperyalist kapitalist sistemin bir parçası olan Türk hakim sınıfları ve onların devleti de eğitimi, her zaman kendi çıkarlarını sağlamanın bir aracı olarak kullanmıştır. TC’nin kuruluşundan bu yana eğitim, toplumun şekil-

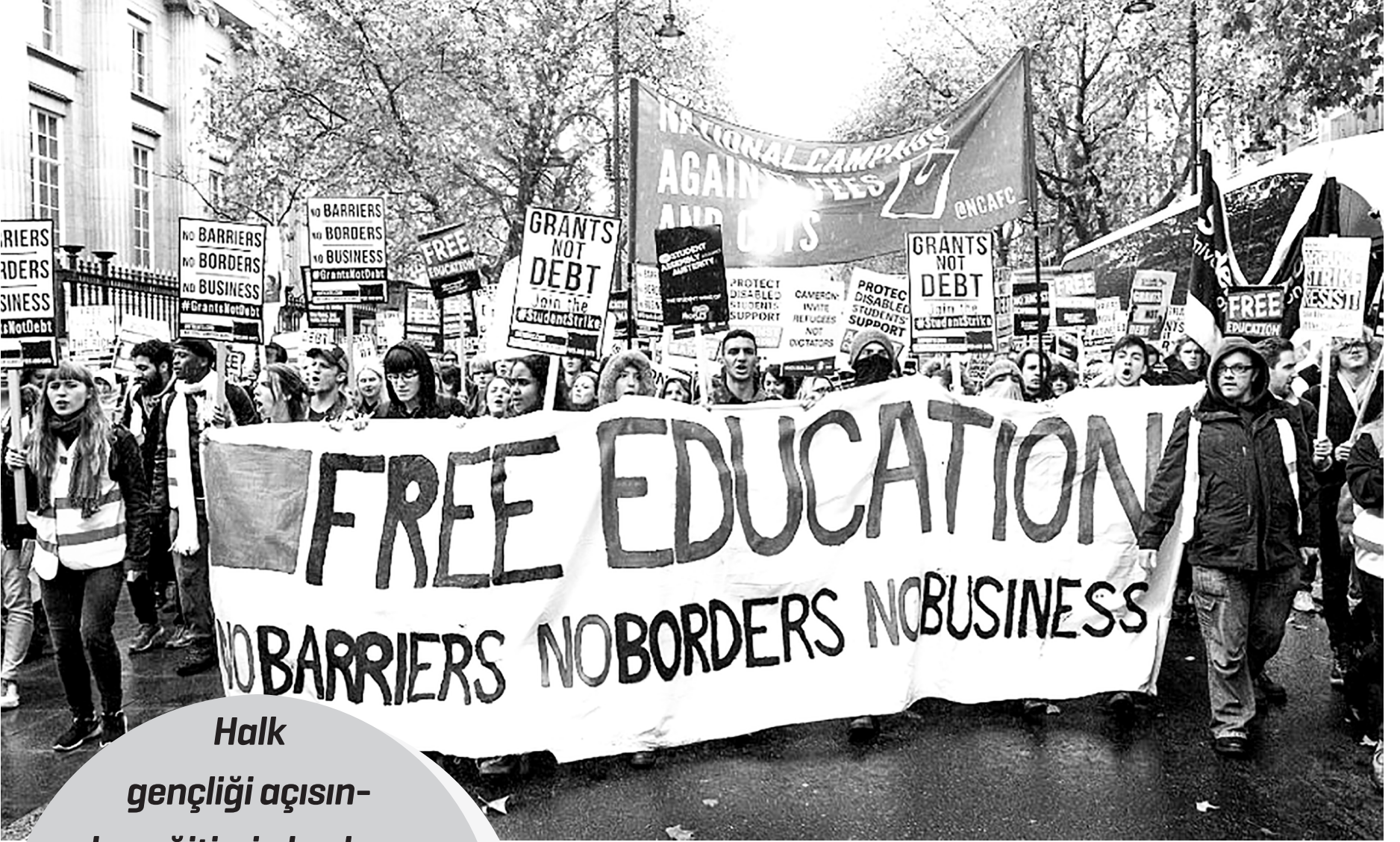
lendirilmesinde oldukça etkili bir araç olarak kullanılmıştır. Sisteme zeval vermeyecek nesillerin yetiştirilmesi, sormayan, sorgulamayan bireylerle mümkündür. Bu temelde insanların zihinleri tekçi-şoven safsatlarla doldurulmuş, bilimselliği dışlayan ezberci gerici eğitim müfredatları her dönemin değişmezi olmuştur. Hükümetler değişmiş, lakin verilen eğitimin özü değişmemiştir, her yeni hükümet “eğitim sistemini düzelti-

her dönemde düşük olan eğitimin niteliği tekçi-şoven içeriğinin yanı sıra TC kurulduktan sonra pozitivist anlayışla ele alınmaya başlanmıştır. Bu daha çok batı aydınlanmacılığının bir ürünüdür. Sözde bilimsel eğitim kutsallaştırılmıştır. Bu aynı zamanda Türk komprador burjuvazisinin halka hakim olma, halkı “burjuva yurttaşlık değerleri” ile şekle sokma planıdır. Elbette hakim sınıflar toplumu yönetmede dini kullanmayı hiç bırakmamış, devletin çizdiği bir din anlayışı ile de halkı şekillendirilmeye çalışmıştır. Bu anlayış eğitim politikalarına da sirayet etmiştir. Yer yer pozitivist anlayış ön plana çıkarken yer yer de devletin “din” anlayışı ön plana çıkmıştır. Bu Türk hâkim sınıflarının halkı yönetmedeki ihtiyacına paralel belirlenmiştir. Ama bu durum halka farklı gösterilerek kitleler manipüle edilmiştir. Hâkim sınıf klikleri arasındaki mücadeleye dolayısıyla bu eğitim anlayışları aynı

zamanda halkın farklı kesimlerini sistem içinde tutmak için bir politikaya da dönüşmüştür. Sanki birisi “ilerici” diğeri “gerici” eğitimmiş gibi bir algı yaratılmıştır. Esas olarak burjuva eğitimin pozitivist olanı da dinci olanı da sınıfsal niteliği dolayısıyla gerici-dir. Eğitimin kendisi hakim sınıfların kullandığı kullanışlı ideolojik bir apanattır. AKP döneminde hâkim sınıflar halkı dini argümanlarla sistem içinde tutmaya, kendi ideolojilerinin etkisi altına almaya önem vermiştir. Buradan genç komünistlerin hedefi “dinciliğin” olması değil, devletin bizzat halkı kendi ideolojisi doğrultusunda eğitmesidir. Yani sermayenin ihtiyaç duyduğu iş gücünün ve sermaye ile aynı dili konuşan bireylerin yetiştirilmesine karşı olmaktadır. AKP’nin sınıfsal niteliğine ve ideolojisine karşı olmaktadır. AKP, TC’nin temel ideolojik değerlerine helal getirmeden ama kendi jargonu ile bir eğitim politikası or-

DEĞİŞMEYEN BİR GERÇEKLIK OLARAK GERİCİ EĞİTİM SİSTEMİ

Bugün eğitimdeki genel tabloya baktığımızda, her dönemde var olan bu sorunların bugün daha da derinleştiği ve kristalize olduğu gerçeğini görüyoruz. AKP’nin düzenin dümenine oturtulması ile birlikte egemen sınıfların uygulamaya soktuğu politikalar bu durumu ivmelendirmiştir. Zaten

**Halk
gençliği açısından
dan eğitimi ulaşılmaz
kılan olgu neoliberal politikalarla beraber zaten paralı
olan eğitimin alabildiğine
piyasalaştırılmasıdır.**

ta-
y a
koy-
muştur.

Elbette ki hâkim sınıfların çürümüşlüğü'nün ürünü olan her tarafından ikiyüzlülük ve sahtekarlık kokan bir eğitim politikasıdır. Dolayısıyla ile bu politikanın her tarafı dökülmektedir, sistemin bir bütünü gibi.

“Dinci gerici” olarak nitelenen AKP'nin eğitim politikalarında da dini öğeleri ön plana çıkarmasına karşı, hâkim sınıfların diğer kliği CHP üzerinden “laik eğitim” propagandası yapmaktadır. “Bilimsel” bir paye biçilerek “alternatif” eğitim olarak gösterilmektedir. “Gericiliğin” karşısına çıkarılan “ilericilik” Kemalist değerler üzerinden kurgulanmaktadır. Eğitimi gerici yapan dini öğelerin ön plana çıkarılması olmadığı gibi onu ilerici yapan da laiklik değildir. Her ikisi de hâkim sınıfların ihtiyacına paralel dönemselsel olarak uygulanan politikalar. Örneğin CHP, bugün İmam

Hatırları “başat” mücadelesi haline getirirse de İmam Hatiplerin CHP döneminde yaygınlaştığını hatırlamakta fayda vardır. Bugün reformist çevrelerin de teşne olduğu “laik eğitim” AKP'nin uyguladığı eğitim sisteminin alternatifi değildir.

EĞİTİM PİYASALAŞTIRILIRKEN GELECEKSİZLİK DERİNLEŞİYOR

Halk gençliği açısından eğitimi ulaşılmaz kılan olgu neoliberal politikalarla beraber zaten paralı olan eğitimin alabildiğine piyasalaştırılmasıdır. Eğitimin piyasalaştırılması esasında 1980'li yıllarda neoliberal politikaların devreye konulmasıyla başlamıştır. AKP döneminde bu politikalara hız verilmesi ile eğitim tam anlamıyla kâr alanına dönüştürülmüştür. Eğitimin meta haline getirilmesiyle birlikte TC'nin kuruluşundan bu yana işçi-emekçilerin çocuklarına sunulan geleceksizlik iyice belirgin hale gelmiştir. Eğitimin sınıfsallığı gözler önüne serilmiştir. Parası olanlar özel okullarında “nitelikli” eğitime ulaşabilir ve düzen içerisinde kendine “tatlı” bir

gelecek kurabilmektedir. Lakin yoksul halk çocukları devlet okullarında niteliği iyice düşürülen anti-bilimsel gerici eğitime mecbur hale getirilmektedir. Lise çağına gelen yoksul çocukları niteliksiz eğitimin etkisiyle, görece iyi okullar kazanamayıp meslek liseleri ve imam hatip liseleri arasında tercih yapmaya zorlanmaktadır. Meslek liselerine mecbur edilen gençler, sistemin “kalifiye işçi” ihtiyaçlarını karşılamaktadır. Eğitimin piyasalaştırılmasıyla birlikte egemenler bir yandan kârlarına kâr katarken diğer yandan sömürü çarkına dâhil edecekleri işçi ihtiyaçlarına karşılamaktadırlar. Bin bir zorlukla imam hatip-meslek lisesi zorunluluğuna karşı üniversiteye yerleşmeyi başaran gençlerin büyük çoğunluğu ise içi boşaltılmış bilimsel eğitimden tabe-ladan ibaret üniversitelere yerleşmek durumunda kalmaktadır. AKP'nin her tarafa açmakla övündüğü üniversitelerin çoğu “diplomalı işsiz” yetiştirmekte mahir olmaktan başka bir işe yaramamaktadır. Elbette bu diplomalı işsizler patronların bir diğer “eğitim görmüş işçi” açığını, hem de ucuz iş gücü açığını kapatmakta kullanıyor. Her durumda halk gençliğinin büyük kesimine sunulan “gelecek vizyonu” ya işsizlik ya da yıllarca onca zorlukla, masrafla görülen eğitimin karşılığı olarak ucuz ve kalifiye iş gücü olmaktadır. Neoliberal politikalar sistemin

“fırsat eşitliği”, “herkesin sınıf atlayabileceği” yalanlarını bir kez daha ifşa etmiştir.

ÖRGÜTLENELİM, ÖZGÜRLEŞELİM!

Bir avuç hakim sınıfın ekonomik, siyasal ve sosyal çıkarlarına göre şekillenen bu eğitim sisteminden halk gençliğinin yararına bir şey çıkması, eğitimin toplumsallaşması imkansızdır. Nitekim bu sistemden çıkan tablo, eğitim görmüş ama sormayan-sorgulamayan, biat eden, eğitim-siz bir toplumdur. Bu “eğitim” gören gençler, girdikleri sınavlardan büyük oranda başarısız olmaktadır. Üniversiteler dünya sıralamasında ilk 500'e dahi girememektedir. Böylesi bir eğitim sisteminde öğrenci gençlik elbette ki suçlanamaz. Sorun hakim sınıfların kendi dar çıkarları uğruna, eğitimin içeriğini her geçen gün daha da boşaltmalarındadır. Çünkü onların çıkarları, halk gençliğinin bilinçlenmesinde, bu şekilde kendine daha iyi bir yaşam önerisinde değil, cehalet batağına saplanmasındadır. Ancak bu şekilde sömürü düzeni sorunsuz bir şekilde sürdürülebilir, kitleler hiç sesini çıkarmadan, sömürü çarklarında ezilmeye devam edebilir. Çözüm ise halk gençliğinin kendisine dayatılan geleceksizliğe, cehalete karşı “örgütlülük özgürlüktür” şiarıyla topyekûn mücadeleye atılmasındadır.

Küçük ve Orta Burjuva “Solculuğun” Kirli Yüzü

Sınıf mücadelesinin seyri içerisinde, siyasal mücadelenin düzeyinin açığa çıkardığı gerçekler vardır. Çoğunlukla, olduğundan farklı görünmeye çalışılarak farklı kılıklara bürünen ve açıktan gerçeklikleri görünür olmayan siyasal anlayış ve hareketler vardır. Halkın siyasal olarak bilinç düzeyinin geriliğini de avantaj olarak kullanan bu anlayış ve hareketler, popülistçe kitlelerin geri duygularına hitap ederek belli bir kitle tabanına da sahip olmaktadır. Sistem karşısındaki siyasal duruşları, yönelimleri radikal devrimci

de ilintilidir. Devrimci güçlerin gerilediği, darbelendiği, kitle bağlarının zayıfladığı durumlarda, bu güçler daha fazla alan bulmakta ve sistem tarafından da farklı yöntemlerle bu hareketlerin önü açılmaktadır. Devrimci-komünist güçler, bu siyasal anlayış ve hareketlerle sürekli bir ideolojik mücadele içerisinde olmalarına, halka bunların gerçeklikleri anlatılmasına rağmen siyasal gerilikler nedeniyle çoğu zaman devrimci ve sosyalistlerle aynılaştırılmakta ve gerçeklikleri görülmemektedir.

Ancak sınıf savaşımının keskin ve

TKP ve türevlerinin deklare ettiği siyasal tutumları bir yandan faşist Türk devletini, gerici Baas diktatörlüğünü, Rusya, İran vb. gerici devletleri kutsamakta, onları halkın meşru devleti ve temsilcileri olarak sunmaktadır. Diğer yandan faşist işgal ve katliamlara direnen, topraklarını işgalcilere karşı koruyan Kürt Ulusal Hareketi’ni emperyalizmin işbirlikçisi derekesinde değerlendirip hedefe koymaktadırlar. TKP’den TKH’ya, TİP’e oradan da TKP-1920’ye kadar tüm bu küçük ve orta sınıf burjuva sol hareketlerin, Rojava’nın işgaline

daha güçlü bir bölgesel aktörü olabilmek için hayata geçirmektedir.

Bu saldırganlığın onayı ABD ve Rus emperyalizmi tarafından verilmiştir. Hedef Kürt ulusudur.

Bu şoven siyasal hareketlerin bu çıplak gerçeği çarpıtarak, “ABD’nin Suriye’yi bölme planıdır ve AKP iktidarı da ABD ile iş birliği yapıyor” söylemi tam bir çarpıtmadır. ABD’nin bölgedeki hegemonya mücadelesini, Irak, İran vb. bölgeyi dizayn etme istemini ortaya sürerek işgalin hedefini genelleştirmek ve görmezden gelmek tam bir işgal şakşaklığı ve Kürt düşmanlığıdır. Bir kez daha ifade edelim; bu faşist işgal hareketinin çok yönlü amaç ve etkileri olsa da özel hedefi Kürt ulusu ve Kürt Ulusal Hareketi’dir, onun Rojava’daki kazanımlarıdır. Bunu görmezden gelmek açık şovenizmdir.

ANTI-FAŞİSTLİKTE SALT AKP; ANTI-EMPERYALİZMDE SALT ABD KARŞITLIĞI (!)

Orta sınıf hareketlerinin işgale dair değerlendirmelerinde faşist TC devletine, faşist Baas rejimine, tüm emperyalist güçlere karşı bir tutumları yoktur. Faşist saldırıyı, Türk faşist egemenlik sisteminin içte ve dışta yaşadığı ekonomik, siyasal kriz temelli bir devlet politikası ve yönelimi olarak değil de dar anlamda AKP’nin iktidarını koruma ve ABD ile iş birliği yapma istemi şeklinde ele almaktadırlar. Bugün Türk devleti, sermayeyle, tüm faşist militarist gücüyle, tüm kurumlarıyla, faşist partileriyle, medyası ve “STÖ” vb. kurumlarıyla Kürt ulusuna ve hareketine karşı seferberlik ilân etmiştir. Bunlara, CHP de dahil olmak üzere kendine “sol” diyen çevreleri eklemiştir. Ve söz konusu bu faşist egemenlik sistemi ve güçleri, kuruluşundan bu yana başta ABD olmak üzere emperyalist sisteme bağımlı, uşak bir devlettir. AKP-MHP yönetim bloğunun devlete sahip olma, yönetme ve gücünü koruma amacıyla daha da saldırgan olması, bu süreci yönetmesi bu gerçeği değiştirmiyor.

Dolayısıyla eğer gerçek bir anti-faşist tavır alınacaksa faşist TC devleti ve egemenlik sistemi hedef alınır. Baas

duruşa açıktan karşı pozisyonlarıyla devrimci durumun geri olduğu dönemlerde bu hareketler prim bile yapmaktadır. Sisteme karşı “risk-siz mücadele” yöntemleri, sistem içiliğin ötesinde sisteme sahip çıkan siyasal yaklaşımları geri ve orta kitlelerde belli karşılıklar bulmaktadır. Bu hareket ve anlayışlar, hepimizin tahmin edeceği üzere, ülkemiz gerçekliğinde legal ve reformist hareketler özellikle de orta sınıf hareketleridir.

Bu hareketlerin kitleler üzerindeki etki gücü; kitle hareketlerinin düzeyi ve sistemin siyasal yönelimlerinin yanı sıra devrimci-komünist güçlerin örgütlenme ve savaş düzeyi, kitlelerle olan bağlarının niteliği ile

yoğun çatışmalı kimi dönemlerinde herkesin eteğinde taşlar ortaya dökülür ve bu gerçekle gizlenemez duruma gelir. Ve bu gerçeklikler devrimci güçlerce kitlelere taşındığında daha rahat görünür olur. Bugün Rojava’da süren faşist işgal/ilhak saldırısına karşı Kürt Ulusal Hareketi ve devrimci dostlarının, başta Rojava olmak üzere Türkiye ve dünyanın dört bir yanındaki mücadelesi büyük bedellerle sürmektedir. Tam da bu dönemde, sözde faşist saldırganlığa ve ABD’ye karşı çıkan bu söz konusu orta sınıf hareketlerinin tutumları sahte bir savaş karşıtlığı ve iğrenç bir şovenizmi ifade etmektedir.

dair siyasal tutumları nüans farkları olsa da esasta aynı niteliktedir.

İŞGALİN HEDEFİ SAPTIRILYOR

Çok açık ve tüm dünyanın da gördüğü üzere, TC devletinin işgal hareketinin esas hedefi Rojava’da Kürt ulusunun demokratik kazanımları, statü sahibi olma olasılığıdır. Kürt Ulusal Hareketi’ni ezme, bölgeyi işgal ederek Kürtleri katliama ve sürgüne tabi tutmak amaçlanmaktadır. TC, boşaltılan bu alanlara Arap mültecileri, ÖSO çetelerini yerleştirerek faşist Baas rejiminin geçmişte “Arap Kemer” politikasında olduğu gibi bölgenin demografik yapısını değiştirmek istemektedir. Ve bu politikaları emperyalizmin

rejiminin faşist karakterine, katliamcı-inkârcı niteliği ve saldırganlığına tavır alınır. “AKP gericiği, ABD işbirlikçiliği” safsatası ile faşist devletin karakteri gizleniyor. Bu yönüyle de faşist işgalci güçleri halk nezdinde meşrulaştırmanın vebali taşınmaktadır. Faşist olan sadece AKP/MHP bloğu değil, tüm devlet partileri ve kurumlarıyla, polis-askeri gücüyle bir bütün devletin kendisidir.

Aynı yaklaşım anti-emperyalist tutumda da kendini göstermektedir. Bir bütün emperyalist güçler hedeflenmektense ABD emperyalizmi denilerek, anti-Amerikancılık yapılmakta, işgalin, bölgedeki savaş ve yıkımın sorumluları olan Rusya, Almanya, İngiltere, Fransa vb. emperyalist güçler gizlenmekte sınıf işbirlikçiliğinin en pespaye hali savunulmaktadır. Genel geçer bir ABD karşıtlığı ile emperyalist hegemonya söylemi gerçekliği gizlemekte, gizli bir Rusya hayranlığı gün yüzüne çıkmaktadır.

Bir kez daha; başta ABD ve Rusya olmak üzere, tüm emperyalist güçler bu faşist işgal ve savaşın sorumlularıdır ve tüm emperyalist güçler hedef alınmak durumundadır. Gerçek anti-emperyalist tutum bunu gerektirir. Politik yönelimlerimizin ve mücadele pratiğimizin hedefine de başta bu güçler olmak üzere tüm faşist diktatörlükler ve gerici güçler oturtulmak zorunludur.

EMPERYALİST VE FAŞİST GÜÇLERE SEVECENLİK; KÜRT ULUSUNA VE ULUSAL HAREKETE HASMANE TUTUM

İşgal ve faşist saldırganlığı “Suriye’de Amerikan işgali çöktü”, “Suriye’nin doğusunda ABD’nin Kürt işbirlikçileriyle oluşturduğu işgal bölgesi ellerinden çıktı”, “Kürtlerin ABD ile iş birliği Kürt sorununun tarihsel haklılık zeminini ortadan kaldırıyor”, “AKP ve YPG ABD’nin işbirlikçileridir ve onların şemsiyesi altındadır” vb. şovenist nutukları tam bir işgal şaşaklığıdır.

Emperyalizm ve faşist diktatörlüklerle bir iş birliği tutumu aranacaksa bu politikanın sahiplerine bakmak yeterli olacaktır. Ve pratik siyasal tutumları ile TKP ve türevlerinin aslında “ABD/AKP karşıtlığı”nın da sahte olduğu ortadadır. İşgali meşru göstereceksin, kılını kıpırdatmak bir yana Kürt Ulusal Hareketi’ni emperyalizmin işbirlikçisi görerek kendi şovenist tutumlarına kamuflaj olarak kullanacaksın. Kürt

Ulusal Hareketi’nin Rojava’da ABD ve Rusya ile kurduğu ilişkilerin tarafımızdan da başından beri dostane şekilde eleştiri konusu yapılmaktadır. Hareketin stratejik yönelimleri ve ilişkileri emperyalist güçler tarafından kendi çıkarları doğrultusunda kullanılmak istenmektedir. Bu konuda eleştiriye hak eden birçok somut durum

da yaşandı. Bu durum Kürt ulusal mücadelesinin ve bölge halklarının geleceği için büyük riskler barındırmaktadır. Kürt Ulusal Hareketi bu yönüyle eleştirilecekse bu noktadan, onun “ulusal hareket” olma karakteri göz ardı edilmeden ve tutarlı devrimci bir tutumla eleştirilmelidir

Ancak söz konusu hareketlerin ulusal harekete ve Kürt ulusuna dönük bu itham ve saldırıları “Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı”nın reddi, işgal ve ilhakin rezil bir savunusuna dönüşmüştür. Bu haliyle

de sosyal şovenizmin özü kendini göstermiş ve şovenizm açığa çıkmıştır. PYD-YPG’nin AKP-MHP ile bir ve aynı gösterilip ikisinin de ABD işbirlikçisi güçler olarak gösterilmesi ancak işbirlikçi, ulusalcı bir kafanın ürünü olabilir. Sınıfsal bir tutumdur ve karşı devrimci sınıf ve güçlere hizmet ettiği açıktır. Faşist Kemal diktatörlüğü aklama, yine sorunun çözümünü “meşru Suriye devleti ve Türk devleti arasında” arayan siyasal tutumlar faşizme koltuk değnekliği dışında bir şey değildir.

Kürtlere ve Kürt Ulusal Hareketi’ne acımasızca saldırmak söz konusu olduğunda son derece cüretli davranılmaktadır. Faşist işgal ve emperyalist hegemonya savaşımına açıktan tutarlıca karşı

durmamayan bu sınıf işbirlikçi burjuva güçler söz konusu tutumlarıyla işgali meşru gösterirken öte yandan kirli siyasetlerine örtü amaçlı ne idüğü belirsiz bir “savaşa hayır” söylemini de dillendirmektedirler. Özellikle TİP’te ifadesini bulan bu yaklaşım, uluslararası alanda burjuva insan hakları savunucusu güçlerin takındığı tutuma bile sahip değildir.

Çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfı ve halkının komünist önderi İbrahim Kaypakkaya’nın tarihsel ve güncel tespitlerinde de tarifini çok net olarak bulacağımız bu partilerin tutumlarını sürekli bir şekilde teşhir etmek, bunların gerçek yüzlerini halka anlatmak temel görevlerimizden biridir. Faşist işgal saldırısına ve emperyalistlerin ezilen ulusları köleleştirme politikalarına karşı, “Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı” ilkesini her koşulda savunmak görevimizdir. Savaş ve işgale karşı Kürt ulusunun haklı ve meşru mücadelesinin yanında olmak, sahiplenmek ve “Yaşasın Ulusların Tam Hak Eşitliği”, “Yaşasın Ulusların Özgürce Ayrılma Hakkı” şiarını yükseltme zamanıdır. Her türden faşist işgal saldırısına, şovenizme ve sosyal şovenizme karşı, proleter enternasyonalist bir bilinç ve pratik hattı örmek, bu bilinci kitlelere taşımak devrimci-komünist güçlerin görevidir.

**Faşist
Kemalist
diktatörlüğü aklama,
yine sorunun çözümünü
“meşru Suriye devleti ve
Türk devleti arasında” arayan
siyasal tutumlar faşizme
koltuk değnekliği dışında
bir şey değildir.**

EMPERYALİZM EZEN ULUSUN HAMİSİ

Faşist TC devletinin 9 Ekim'de başlayan Rojava'ya yönelik işgal saldırısı bölgede konumlanmış emperyalistlerin hem sahada hem de masada aktif olarak rol almasıyla beraber yeni bir aşamaya geçmiştir. Önce Türkiye-ABD sonrasında ise Soçi'de Astana ortakları (Rusya-Türkiye) arasında varılan mutabakatlar sonrası 120 ve devamında 150 saatlik ateşkes (!) ilan edilmiştir. Her ne kadar TC tarafından "emperyalistleri masaya oturtma zaferi" olarak ilan edilmiş olsa da bu mutabakatların arka planını; bölgede emperyalist güçlerin kendi siyasi ve askeri hamleleri ile tanımlamak daha doğru olacaktır. Zira zaten icazet almadan girişmeyeceği bu işgal saldırısını sonlandırma kararını da TC'nin kendisi veremeyeceği açığa çıkmıştır.

Kürt ulusunun Suriye Kürdistanı'ndaki kazanımlarını en geri noktaya çekme, olanaklıysa tasfiyesine dönük bu söz konusu "uzlaş", süren savaşın bitmesini sağlamamış sadece seyrini değiştirmiştir. Süren savaşın yarınki gerçeği sadece bugünkü uzlaş ve ateşkesleri değil, faşizmin bugünkü egemenlik alanlarını genişletme hamlelerini de boşa düşürecek niteliklere sahiptir. Savaşın tüm taraflar için amaçlarda sapma ya da vazgeçme söz konusu değildir ancak "uzlaş" sürecinin (!) TC'nin bölgede ulusal sorun endeksli olarak Kürt kazanımlarını tasfiye etme girişimlerine anlam kattığı da unutulmamalıdır.

Faşizm, kuruluşundan bugüne ulusal sorunda kendini ideolojik, siyasi ve hukuki olarak "Kürt varlığını (ulusunu) inkâr, imha ve asimilasyon" üzerine kurumsallaştırmıştır. Suriye Kürdistanı'nda oluşmuş özerk yapıyı içte ve dışta beka sorunu olarak gördüğü için Kürt örgütlenmelerini etkisizleştirmeyi hedeflemektedir. Suriye'de Ekim ayı sonunda başlayacak olan anayasa hazırlama ve 2021'de yapılması planlanan seçim sürecinden önce yani anayasal resmiyet kazanmadan Kürtlerin haklı ve meşru kazanımlarını askeri ve uzun vadede politik olarak tasfiyeye yönelmektedir. Bu yönelimdeki başarı, Vladimir Putin'in 16 Eylül'de Ankara'da yapılan son üçlü zirvenin kapanış konuşmasında ifade ettiği gibi "Suriye topraklarında yasalara aykırı olarak bulunanlar(ın) bölgeyi terk etme"si gündeme gele-

cektir. TC'nin politikalarına bu süreçten önce daha fazla yol alabilme kaygısı da yön vermektedir. Ateşkeslerin kalıcılığı da ya da önündeki engel de bir yanıyla bu çabaların hedeflenen sürede gerçekleşip gerçekleşmemesine bağlıdır.

Tescilli çetelerin ABD ve TC eliyle 'millileştirilmesinin, 'Suriye'lileştirilmesinin saklı amaçlarından biri de işleyen bu sürece hazırlıktır. Buradaki en büyük açmazsa Suriye'de Kürt Ulusal Hareketi dışındaki diğer cihadist güçlerin halk desteğinden çok emperyalist güçlerin ve bölge devletlerinin desteğine dayanan yapısı, "vekil güç" olmanın ötesine geçemeyişidir. YPG-SDG'nin Suriye iç politik denkleminde sahip olduğu stratejik rolü de burada açığa çıkmaktadır. YPG-SDG'nin bu gerçeği nedeniyle önümüzdeki süreçte Anayasa Komitesi'nde oynayacağı etkin rolü gören ve etkisizleştirmeyi amaçlayan TC, itirazlarını bu noktada da yoğunlaştırmaktadır.

"Ağaca çıkan keçinin dala bakan oğlağı" pozisyonundaki faşist Türk devletin bölgede ısrar ettiği haksız savaş ve kirli pazarlıklar, sadece kendi çıkarlarını gözettiği için midir? Değildir elbette. Uzun ve kısa vadede hedeflerin yaşam bulması, Kürtlerin yaşadıkları toprakların işgal ve ilhaki, başta kontrol ettiği cihatçı çeteleri olmak üzere yaklaşık 4 milyon Suriyeli mültecinin buralara yerleştirilmesiyle demografik yapının değiştirilmesine yönelik etnik temizlik vb. tüm bu planlar, aynı zamanda ABD'nin de bölgedeki amaç ve hedeflerinin bir parçasıdır. Parçası olduğu için de TC faşizmi, Amerika'nın Suriye gündeminden kopmaz, kopamaz. Hulusi Akar'ın 'Türkiye NATO'nun merkezinde, hiçbir yere gitmiyor' sözü ait olunan yere bağlılığın kanıtı niteliktedir. Nihayetinde "her ismi Muhammed olan, peygamber değildir." Son sözü emir alan değil emir veren söyler.

ABD'nin Kürt güçler üzerinden yürüttüğü kimi hesapların yeni biçim alacak olması ve TC ile sahada daha da kaynaşması, ABD'nin bölgeden ve hedeflerinden çekilerek vazgeçeceğine işaret değildir. Ama aynı zamanda Kürt ulusal hareketiyle "zedelense de" 2015'ten bugüne süregelen ilişki devam edecektir. Savunma Bakanı Mark Esper'in 21 Ekim'de Trump'ın, petrol yataklarının "İŞİD kontrolü-

ne geçmesini önlemek için" SDG ile beraber, bir grup ABD askerinin Suriye'nin kuzeydoğusundaki petrol yataklarının yakınında tutulması yönlü açıklama ve pratikleri hem ABD em-

vaşçı politikalarla bölgeyi ve halkları yıkıma, açlığa, ölümlere, insani koşullardan uzak bir yaşama mahkûm etmektedir.

"Güvenliği korumak ve bölgede istik-

peryalizminin yöneliminin değiştiğini hem de Kürtlere biçtikleri rol hakkında bizlere bilgi vermektedir.

Ortadoğu'da esas bölgeyi kendi çıkarları temelinde dönüştürme ve nüfuzu altında yeniden yapılandırma amaçlı emperyalist mücadeleler sürgit halde devam etmektedir. ABD, AB, Rusya ve Çin emperyalizmi arasında rakiplerinin dizginlenip ekonomik-politik olarak geriletilmesi, uyumlu olmadıkları rejimlerin yıkılması ya da değilse bile değiştirilmesi hedefli yeniden paylaşım mücadelesi tırmanmaktadır. Bu durum, iç çatışmalar, saldırgan ve sa-

rarı güçlendirmek", "terörle mücadele" gibi demagojik söylemlerle Suriye, Irak, Afganistan, Libya ve Yemen yerle bir edildi. Bölgeye müdahale eden emperyalistlerin neden oldukları ekonomik ve siyasi krizler daha da derinleşti. Basra Körfezi'nde, Hürmüz Boğazı'nda yaşanan provokasyonlar, İran'a dönük tehdit ve saldırgan tutumlar, Lübnan ve Irak'ta yaşanan kaos ve protestolar, Suriye Kürdistanı'na yönelik faşist TC devletinin ilhak ve yeni işgal saldırıları, savaşların Ortadoğu'nun diğer coğrafyalarına da yayılma riskini artırmaktadır.

Si; TÜM EZİLENLERİN DÜŞMANIDIR!

Belli konularda sağlanan geçici uzlaşma ve anlaşmalarla savaşların seyrinde geçici yavaşlamalar, değişimler olsa da başlatılan ve sürdürenleri arasında amaçlarında sapma ya da vazgeçme

arayışlarının önünde engeldir. Halkların kanını döken, emeğini sömürerek yoksullaştıran emperyalizm, halkın özgürlüğü, çıkarları ve geleceğini değil her koşulda kendi çıkarlarını esas

Her ne kadar farklı taktiksel hamlelerle Kürt Ulusal Hareketi'ni kendisine endeksleme politikasında farklılıklar barındırıyor da stratejik olarak hem Rusya hem de ABD emperyalistlerinin, efendisi oldukları Suriye ve TC devletlerinin hâkim ulus burjuvazisinin çıkarlarını destekleyeceği bir kez daha pratik olarak ortaya çıkmıştır. Her iki emperyalist gücün ulusal soruna müdahil olma pozisyonu görünürde “çözüm” ve “barış” adına olsa da öz itibarı ile Lenin yoldaşın deyişiyle; “emperyalist güçlerin sistemli olarak yaptıkları, siyasi olarak bağımsız devletler yaratma görüntüsü altında gerçekte ekonomik, mali ve askeri olarak tamamen kendilerine bağımlı devletler yaratma aldatmacası”ndan başka bir anlamı yoktur. Sorun özgülünde yaşanan, ulusal sorunu bir koz olarak kullanarak, uşakları olan hâkim ulus burjuvazisini ve diğer güçleri kendisine daha bağımlı kılma çabasıdır. Bu anlamda TC açısından şekillenen durum, TC'nin Rusya ile yaklaşmasına ABD tarafından bir müdahale iken Rusya cephesinden ise TC'yi kendi yanına çekme politikası olarak da tezahür etmektedir.

Aksi her bakış açısı, ulusal sorunun çözümünde emperyalistlerin yaklaşımına ilerici bir gömlek giydirmek olur ki emperyalizmin karakterine aykırı bu durum, onunla ilişkilenede de zaafı ortaya çıkarır. Bugün ulusal hareketin düştüğü en büyük yanılgı da bu olmuştur. Zira ABD emperyalizmine biçilen misyon sonucu işgale karşı hazırlığın yeterli olmaması, aksine ABD'nin sahadaki varlığına ve müttefiklik (!) pozisyonuna fazla bir güven ortaya çıkmıştır. Çelişkilerden faydalanma adına gelişen müttefiklik pozisyonunun yarattığı yanılgı nedeniyledir ki Serekaniye başta olmak üzere işgalin yaşam bulduğu sahada kitlelerin hazırlığından, cephe, lojistik, askeri konumlanma ve politika konusunda belli bir hazırlıksızlık kendini göstermiştir. Kaybedilen mevzilerin arka planında bu durumun önemli bir yeri vardır. Zira “güvenilir” (!) bir müttefik olarak ABD “arkadan hançerlemedi”, güvenilmez bir müttefik olarak kendi çıkarları gereği uşağı olan egemen ulus burjuvazisinin yanında saf tuttu. Onun çıkarlarının kendi çıkarlarıyla paydaşlığı ve ortaklığı daha güçlü

tarihsel ve politik nedenlere sahiptir çünkü. Emperyalizmin egemen ulusun devletiyle ilişkisi onun için daha işlevli ve güçlü olmaktadır.

Emperyalist ve gerici devletlerin çıkar farklılığından kaynaklanan çelişkilerinden yararlanarak var olmak ve başarı kazanmak adına, kazanımlarını emperyalistlerin istem ve politikalarına uyumlu hale getirmek, eski ve geri olan ile bütünleşmeye hizmet eder. Bu hatalı yönelim ve tercih, genellikle bedel ödenerek yaratılan kazanımların ya hepsinin ya da bir kısmının riske edilmesine ya da kaybedilmesine yol açar. Bunlardan kaçınmak için; halkın ve ezilen ulusların çıkarlarıyla çizgi haline dönüşerek çelişen tüm “taktik” arayış, “anlaşma ve uzlaşma” politikaları reddedilmelidir.

Savaşın, çatışmaların elverişsiz, aleyhte olduğu koşullarda, savaştan, çatışmalardan kaçınmak ya da en az zararla çıkarak savunma için taktik ‘anlaşmalara, uzlaşmalara’ başvurulmasını; sadece yararlanılmaya çalışılan çelişki ve çatlakların hareketin ileriye doğru atacağı adımlara pranga işlevi görmüyorsa anlamak ve savunmak mümkündür. Bunu yaparken farklı sınıfsal çıkarların ortaklaşabilecekleri çözümün, özgürlük, demokrasi, barış olmayacağına bilinciyle şekillenilmelidir. Lenin yoldaşın söylemiyle “Tarihin her özel ya da özgül anında, karşımıza dikilen pratik siyasal sorunlarda kabul edilmesi mümkün olmayan” arayışlara da dikkat çekerek karşı çıkar, kitleleri uyarırız.

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının ve tam hak eşitliğinin savunulmadığı, kazanımların korunmadığı, gözetilmediği ateşkesler ya da sözde barışlar; ezilenleri özgürlüğünden yoksun bırakan, her türlü sömürü ve eşitsizlikleri yaratan koşulların ortadan kalkacağı bir toplum kurma amacına değil uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin devam edeceği, sömürünün ve baskıların ezenler lehine sürmesine hizmet edecektir. Kürt ulusunun kazanımlarını hedef alan saldırılar, Rojava'ya dönük işgal saldırısı sonrası imzalanan mutabakatlar, anlaşmalar tam da bu işlevin aracıdır, devamıdır ve reddedilmelidir.

Emperyalizmin, ezen ve ezilen ulus ilişkisinde egemen olan güce dayanma eğilimi her zaman esastır. Kuşku-

söz konusu olmadığı için açığa çıkan (çıkarılan) her yeni çelişki, yeni çatışmaları tetikleme işlevi görmektedir.

“Dünyanın bütün karanlıkları bir araya gelse bir mumun ışığını söndüremez.” (İran Atasözü)

Değişmeyen bir başka şey; söz konusu emperyalist güçlerse, hangi sınıf çıkarlarının temsilcisi, hangi ideoloji, anlayış ve yönelim içerisinde olursanız olun her ilişkileniş ve temasta emperyalizm kendi çıkar ve hesaplarını koruyarak konumlanmaktadır. Bu gerçek, halkın ve ulusların özgürlük

alır, almaktadır. Emperyalizmin “çözümleri” gerçekte ezilen ulusların ve halkın yararına olamaz, doğal ki emperyalizm halkların “dostu ve müttefiki” de olamaz.

Emperyalistler hangi gerekçelerle olursa olsun, herhangi bir ilerici, devrimci, yurtsever harekete ‘destek’ veriyorsa ya da verir görünüyorsa, taktik bir manevra olarak bu destek sadece bir süreliğinedir ve o hareketi kendi aralarındaki kirli pazarlıklarda olanaklarını genişletme aracı haline getirebilmek ve hareketi kendine, kendi çıkarlarına bağlı kılmak içindir.

suz çelişkilerin niteliği, boyutu, emperyalist güçler arası denge ve genel yönelimler, güçlerin politik niteliği gibi emperyalistlerin pozisyonunu belirleyecek faktörler gözden kaçırılmamalıdır. Ancak bağımlı devletlerle emperyalistlerin kurduğu ilişkinin niteliği, boyutu, tarihsel karakteri her zaman ezilenler aleyhine, kendisi de bir ulusu ezen emperyalizme bağımlı devletlerin tercih edilmesini getirmektedir. Ezen ulusun durumu ve hareketinin niteliği de emperyalistlerin ilişkileneceği belirleyicidir. Ki ezilen ulus hareketinin demokratik karakterini belirleyen yön de emperyalizm çağında emperyalizme karşı aldığı konumlanış olmaktadır. Ezilen ulus hareketi ne kadar güçlü anti-emperyalist konumlanış içinde olursa hareketin demokratik muhtevası o kadar güçlü olur, yine demokratik niteliği ne kadar gelişkin olursa, anti-emperyalist yanı da bir o kadar gelişkin olur, emperyalizmle kurduğu ilişkiler de bir o kadar çelişkili ve karşıt hale gelir.

Bu bağlamda emperyalizm, ezilen ulusların özgürlüğü noktasında “dost konumlanış” içinde asla olamaz. Onun istediği, ulusal bağımsızlık yanılsamalı bir bağımsızlıktır, kendi ekonomik-politik sistemine uyumlu, yarı-sömürge politikanın sürdürülmesine dayalı bir karaktere sahiptir. Emperyalizm ekonomik kölelik, siyasal bağımlılık, ideolojik sadakat, kültürel kimliksizlik hedefi güden bir amaç ve hedefe sahiptir. Ezilen uluslara yönelik dostluğu, bunun gerçekleşme koşulunun olduğu, buna uyumlu olunduğu ve sadık bir uşak rolü kabul edildiği orandadır. Bu şartları kabul eden her ezilen ulus hareketine de istediği hakları vereceği anlamına gelmez. Emperyalizm, ezen ulusun durumuna, onunla ilişki düzeyine bakarak, güç dengelerini hesap ederek, bölgesel etkileri düşünerek, özgürlük alanlarının ne düzeyde genişleyeceğine bakarak bu bağlamda tutum belirler. Ve genelde konumlanışı özgürlüklerin genişlemesi değil daralması üzerine kuruludur. Ezilen ulusun haklarına da bu temelde bakar ve yaklaşır. Bu asla akıldan çıkarılmamalıdır.

Emperyalist politikanın bir başka özelliği de ezilen ulusun muhtevasında ezilen yapısından ileri gelen doğal demokratik ve özgürlükçü yapıyı tümüyle tarumar ederek içeriksizleştirip, kölelik koşullarına bağlamaktır. Bunun için eldeki tüm politik argümanları, var olan tüm çelişkileri kullanır ve kendine tam bağımlılık ve muhtaçlık koşullarını oluşturur. Bu bir süreç ya da bir dönem boyunca

hayata geçen özel bir politika olarak işlevlenir. Kürt ulusal mücadelesine Irak Kürdistanı'nda yapılan budur. Bugün için Rojava'da yapılmak istenilen de budur. ABD emperyalizmi, Türk egemen sınıfları tercihi ile Kürt ulusal mücadelesini terbiye etmek ve onu bağımlılık şartlarına uyumlu hale getirmeye çalışırken Rusya ise Suriye egemen sınıflarının var olan statüsünü canlandırmak, daha kalıcı hale getirmek şeklinde bir yönelim izlemektedir. Ancak en nihayetinde ortaklaşılacak nokta; Kürt ulusal mücadelesini ve hareketini bağımlılık şartlarına getirmek, siyasal köleleştirme koşullarını kabul etme noktasına taşımaktır. En nihayetinde ulusal hareketin bağrında taşıdığı anti-emperyalist dinamikler emperyalistlerin kendi çıkarlarıyla çakışmaktadır. Geline aşamada her iki emperyalist gücün ulusal hareketi zorladığı ilk noktanın yine Lenin yoldaşın dediği gibi; “emperyalist burjuvazi bütün gücüyle ezilen halklar arasında reformist bir hareket yaratmaya çalışıyor” olması, tehlike çanlarının belirtisidir. Burada ulusal hareketin Rojava'da reddetmesi ve tavır alması gereken ilk nokta burasıdır. Sistem içine endeksli bir ulusal politikanın dahi emperyalistler cephesinden karşılığının olmayacağı en somut göstergelerinden birisi Irak Kürdistanı'ndaki referandum süreci olmuştur. Bu anlamda emperyalizmin “barış” ve “çözüm” politikalarına aldanmadan UKKTH'nin yaşam bulmasına endeksli bir politik yönelimin ortaya konması, Rojava kazanım-

larını korumanın en önemli adımları olacaktır. Öne çıkan temel olgu ise “kendi gücüne güvenme” ilkesine dayanmadır.

Reddedilmesi gereken başka bir şey de dayatılarak kabul edilmesi istenilen; Hitler'in “Gözyaşı döken barış-severlerin salladıkları ‘zeytin dalları’ ile sağlanmış bir barış değil, bütün dünyayı yüksek bir medeniyetin hizmetinde bulunduran bir hâkim milletin üstün kılıcı ile sağlanmış” diyerek tariflediği adı barış olan teslimiyettir. Barış denilen olgu her sınıfın, ulusun ve gücün kendi çıkarlarını gerçekleştirmeyi amaçlayan bir politikadır. Nihayetinde sınıfsal bir olgudur barış. Bunun ötesine taşan bir karaktere, yapıya ya da soyutluğa sahip değildir. Emperyalistlerin ve ezen ulusların barıştan anladığı şey esasta kendilerine tam teslimiyet, belirleyici ve yön veren taraf olma koşullarının kabul edilmesidir. Bu eksende soruna yaklaşır, barış ve müzakere şartlarını dayatır. Bu bağlamda barış denilen şeyin politik amacı olan bir olgu olduğu, hak ve özgürlüklerinin yok sayıldığı, bağımlılık ilişkisinin derinleştirilerek sürdürüldüğü barış koşulları, ezilenler tarafından yüksek bir bilinçle ve mücadeleci tutum geliştirilerek ret edilmelidir. Bunun olduğu yerde kitlere gerçekler ısrar ve kararlılıkla anlatılmalıdır. Devrimci görev bunu gerektirir.

ANTI-EMPERYALİST MÜCADELE İLE KARARLI BİR ŞEKİLDE DAHA UZAK HEDEFLERE YÖNELMEK Mİ YOKSA ULUSAL VE

ULUSLARARASI GERİCİLİKLE BİRLEŞEREK BÜTÜNLEŞMEK Mİ?

Emperyalizm ve proleter devrimler çağında demokratik savaşlar dahil tüm savaşlar sınıf savaşımından ayrı düşünülemez ve hiçbir demokratik mücadele, işçi sınıfının iktidar mücadelesi ile birleşmeden kalıcı bir başarı kazanamaz. Ulusların hangi türden olursa olsun baskı altında tutulmasına, sadece emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı devrimci bir savaşımın yanı sıra tutarlı biçimde karşı çıkarlar.

Ve gerçek barış, “ne gericici bir emperyalist olmayan kapitalizm ütopyasında ne de kapitalizm koşullarında eşit ulusların birliğinde değil...” proletaryanın sosyalist devriminde, egemen burjuvazi silahsızlandırıldıktan sonra sadece ve yalnızca proletaryanın tarihsel misyonuna uygun olarak bütün silahları hurda yığınınına gönderdiği zaman sağlanacaktır. Lenin yoldaşın dediği gibi; “Proletarya şüphesiz bunu yapacaktır ama ancak bu koşul gerçekleştikten sonra, kesinlikle daha önce değil.”

Yarını kazanmak ve kurmak, devrimci perspektif ve onun taktikleri ışığında işçi sınıfı, emekçi ve ezilen kitlelerin anti-emperyalist, anti-faşist direnişi ve mücadelesi ile mümkündür. Bunun için ezilen ulusların, halkların ve sınıfların Stalin yoldaşın söylemiyle sadece üç şeye ihtiyacı vardır. “Birincisi silah, ikincisi silah, üçüncüsü yine silahtır.”

İşgale, Faşist Saldırganlığa ve Şovenizme Karşı 6 KASIM'DA ALANLARA!

Faşist diktatörlüğün içeride ve dışarıda ezilenlere ve onların politik dinamiklerine yönelik çok boyutlu bir saldırı dalgasını büyük bir şovenizm kampanyası eşliğinde hayata geçirdiği bir süreçten geçiyoruz. 9 Ekim'de TC'nin emperyalist devletlerle vardığı dolaylı anlaşmadan sonra başlayan işgal saldırısı ile Kürt ulusunun 7 yıldır Rojava'da elde ettiği kazanımların yok edilmesi hedeflenmiştir. ABD ve Rusya'nın izni ile hayata geçen saldırı faşist diktatörlüğün kronikleşen "Kürt düşmanlığı"nın bir sonucudur ve özünde imha, inkar ve baskı ile ulusal kazanımları yerle bir etme hedefi taşımaktadır. Şüphesiz bu işgal sürecinin iklimini kendine payanda eden hakim sınıflar bu süreçte kendi krizlerinin sonucu olarak açığa çıkan siyasi ve ekonomik krizin halkta yarattığı tepki ve öfkeyi perdelemeye çalışmışlardır. Bu süreçte bir dizi yasa ve zam hayata geçirilirken bu atmosfer hakim sınıflar tarafından kullanılmıştır. Kuşkusuz bunda estirilen şovenizm kampanyalarının ciddi etkisi vardır.

Kürt düşmanlığında ortaklaşan ve işgale destek veren egemen sınıf kliklerinin bu ortaklaşmasını egemenler nezdinde Kürt ulusunun kazanımlarının bir "beka" meselesi olarak ele alındığını vurgulamak gerekiyor. Estirilen şoven rüzgar ileri kitleleri ve gençliği de içerisine alarak kitlelerde ciddi bir bilinç bulanıklığı yaratmış "işgal" demek gözaltı gerekçesi olmuş ve işgal hareketi meşrulaştırılmaya çalışılmıştır. Bu işgale karşı Rojava'da Kürt ulusunun gösterdiği direniş, meşru ve haklı bir savaştır. İşgal saldırısının karşısında silahlı bir direniş, bir savunma savaşı örülmek zorundadır ve Kürt ulusu da bunu yapmıştır. Çünkü toprakları işgal saldırısıyla karşı karşıya kalmıştır. Bu durum onun meşruiyetinin temelidir.

Böylesi bir süreçte devam eden direnişler ve eylemler geri plana düşmüştür. Bunun yerine işgale destek veren yürüyüşler başta üniversiteler olmak üzere birçok yerde hayata geçirilmiştir. İşgale destek adı altında Ankara DTCF'de yapılan yürüyüş faşist saldırıya dönüştürülerek öğrencilere yönelik saldırılar yapılmıştır. Yine ODTÜ'de de benzer gerekçe ile bir provokasyon yaratılmaya çalışılmış devrimci demokratik öğrencilerin

karşı koyuşu ile engellenmiştir. Benzer saldırı ve provokasyonlar Efrin işgali sürecinde de yaşanmış Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri "işgal" dedikleri için tutuklanmışlardır.

Faşizmin üniversiteleri ve gençliği dizginlemek, deyim yerindeyse okullarda "dikensiz gül bahçesi" yetiştirmek için kullandığı sopalı bekçisi YÖK karşıtı mücadelenin simgesi olan 6 Kasım sürecini içerisinde yer aldığımız güncel konjonktürden bağımsız ele almamak gerekiyor. Nitekim bu işgal saldırısı ve içeride estirilen faşist saldırganlık nasıl toplumsal muhalefeti dizginleme, ezilen Kürt ulusunun kazanımlarını yok etme, baskı ile diz çöktürme hedefi taşıyorsa; YÖK de hakim sınıfların toplumsal mücadelenin başlıca dinamik alanlarından olan üniversitelerin ve üniversiteli gençlik içerisinde bulunan tüm devrimci potansiyelin ve dinamiklerin sindirilmesinde; ezberci, tekçi, gerici ve anti-bilimsel eğitimin kürsülere yerleştirilmesinde, en demokratik hak taleplerinin dahi yasaklanması vb. bir dizi uygulama ile gençliğe diz çöktürmeyi hedeflemektedir. Her iki saldırı da ezilenlere ve onların mücadelesine, kazanımlarına yöneliktir.

12 Eylül AFC'sinin devrim mücadelesini ezme ve yok etmeye dönük başlattığı hareketin sac ayaklarından biri de YÖK saldırısıdır. Faşizmin bir kurumu olan YÖK, anti demokratik işleviyle, bilimi üniversiteden kapı dışarı edip gençliğe dayattığı paralı-ezberci ve bilimsel eğitimden kopuk eğitim tarzıyla, öğrenci gençliğin değil ser-

mayenin sözcülüğüyle önümüzdeki mücadele sürecinde de üniversite gençliğinin esas gündemi-sorunu olmaya devam edecektir. Esas diyoruz çünkü son yıllarda YÖK'ün işlevi ve YÖK karşıtı mücadeleye dair bir kafa karışıklığı söz konusudur. YÖK yetkilerinin bir bölümünün Cumhurbaşkanlığına devredilmesi vb. gibi yeni uygulamalar genel olarak öğrenci gençlikte özel olarak da onun öncü dinamiklerinde YÖK karşıtlığını silikleştirmiştir. Şüphesiz bu durumun nedenlerinden biri güncel objektif koşullar ve devrimci gençlik mücadelesinin zayıflığı iken esas nedenini bu silikleşme oluşturmaktadır. Burada esas odaklanması gereken nokta YÖK'ü ideolojik olarak ele alınmasıdır. Onun yüklendiği karşı-devrimci misyon ve işlevi bizleri YÖK'ün nasıl bir ihtiyacın ürünü olarak tahkim edildiğine götürmektedir. Bugün açısından yapılan kısmi değişiklikler onu esas misyonundan uzaklaştırmamıştır.

Ülkemizde yaşanan yoksulluğun, açlığın, işsizliğin dolaysız biricik sorumlusu olan egemen sınıflar ve onların üniversitelerdeki bekçisi YÖK gençliği en temel haklarından; bilimsel-eşit-parasız eğitim, iş güvencesi ve gelecekte mahrum bırakılmaktadır. Zamlar, ekonomik kriz ve geleceksizlik cenderesiyle boğuşan gençliğin eğitimini sürdürme koşulu ortadan kalkmıştır. Verilere göre son beş yılda maddi imkansızlıklardan dolayı 1 milyon 115 bin 30 öğrenci okulunu bırakmak zorunda kaldı. Öğrenciler ya işsiz bırakılmış ya da atölyelerde, fabrikalarda, esnek ve güvencesiz

çalışma alanlarında vs. sistemin dışlilerinde "istihdam" edilmiştir. Geleceksizlik politikasının bir sonucu olarak ortaya çıkan bu durum ekonomik krizle de birleşerek daha kapsamlı ve sarsıcı bir hal almıştır. Üniversitelerde devrimci-demokrat, ilerici öğrenciler MİT-YÖK işbirliği ile fişlenirken, tecavüzcü hocaların ellerini kollarını sallayarak dolaşması YÖK'ün iki yüzlülüğünü bize çok net göstermiştir. Tüm bu çelişkiler halk gençliğindeki öfkeyi mayalarken bugün işgal saldırısıyla estirilen şoven-milliyetçi dalga ile yoğunlaşan tepkiler egemen sınıf çıkarları doğrultusunda manipüle edilmiştir.

6 Kasım'a egemenlerin şovenizm kampanyası eşliğinde sürdürdüğü işgal saldırısı altında giriyoruz. Bu faşist saldırganlık ve işgal hareketine karşı tüm halk gençliğini isyana, alanlara çağırıyoruz. Gün isyanı örgütlemenin, şovenizme karşı Kürt ulusuyla dayanışmanın günüdür. Bu da ancak örgütlü aktif mücadele ile mümkündür. Çünkü örgütlülük gücümüzdür. Örgütlülük faşizmin korkusudur. Örgütlülük özgürlüktür!

-İşgale, Faşist Saldırganlığa ve Şovenizm'e Karşı 6 Kasım'da Alanlara!

-YÖK Kalkacak, Polis Gidecek, Üniversiteler Bizimle Özgürleşecek!

-Geleceksizliğe Karşı Geleceği Örmek İçin 6 Mayıs'ta Alanlara!

Yeni Demokrat Gençlik

Dünü ve Bugünüyle Göç Üzerine - I

“Ekonomik, toplumsal veya siyasi sebeplerle bireylerin veya toplulukların bir ülkeden başka bir ülkeye, bir yerleşim yerinden başka bir yerleşim yerine gitme işi, muhacaret.” Bu tanım günümüzde sayıları her geçen gün artan göçmen akışı nedeniyle neredeyse küresel bir gündeme dönüşen göçün TDK tanımıdır. Bugün II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından en büyük göç hareketleri yaşanmaktadır. Göç denildiğinde genellikle yalnızca bir mekânsal değişim ya da bir kitlenin yer değiştirmesi olarak algılanabiliyor. Oysa bu göç olgusunun oldukça idealist ve yüzeysel bir kavranışıdır. Göçün kendisi bir sonuç olsa da (bir çevre felaketinin, ekonomik durumun, siyasal atmosferin, savaşların vs.) yaşamaya başlamasıyla göç, hem çıktığı hem gerçekleştiği bölgede önemli, sosyal-kültürel, ekonomik vb. değişimler yaratmaktadır. O halde gündemden düşmüyor oluşunu normal karşılamak “gerekmedir.”

Göçü bu denli gündemde tutan nedenlerden biri göçmenlerin gerek göç yollarında gerekse de göçtükten sonra yaşadıkları zorluklardır. Egemenlerinse bu meselede kendi sorumluluklarını gizlemek adına kitlelerin bilincini bulandırmaya hız verdiğini görüyoruz. Egemenler bu çarpıtmalarla şovenizmi körükleyerek, ezilenler arasında düşmanlıklar yaratmaya çalışmaktadır. Halkların göçmesinin, göçtürülmesinin nedeni hakim sınıflarken bu durumu şovenizm zehri ile kapatıp bir de halkları birbirine düşman ederek halkları kolay yönetme aracına dönüştürüyorlar.

Haliyle bu göç olgusunun sistemle olan bağına ortaya koymak adına

nedenlerine ilişkin bir analiz önem kazanmıştır. Bu her şeyden önce ezilen kitlelere bunca acıyı yaşatanların kimler olduğunu gösterecektir.

Göçün bugününü anlayabilmek için dününe yani tarihte aldığı şekillere de kısaca bakmak gerekiyor.

1. GÖÇÜN TARİHTE ALDIĞI ŞEKİLLER

Göç günümüze has bir olgu değildir. O insanlık tarihinin ortaya çıkması ile birlikte hep var olmuştur. Örneğin henüz sınıfların var olmadığı ilkel komünal dönemde de insanlar avla-

Bu şekilde misal Karadeniz kıyılarında doğmuş, büyümüş bir insan Mısır'da veya Roma'da köle olarak çalıştırılıyordu. Yine 18. yüzyılda Afrika'dan köle olarak kaçırılan insanların Amerika'da platosyonlarda çalıştırılması, bunun en yakın ve bilinen örneğidir.

Feodal toplumda ise (bu toplum her ne kadar sosyo-ekonomik anlamda kapalı bir yapıya sahipse de) göçler yaşamaya devam etmiştir. Burada da egemenler göçü kendi sınıfsal çıkarlarına uygun bir şekilde düzenlemeye çalışmışlardır. Bunun en bilinen örneği, Osmanlı'nın uyguladığı iskân

Celali İsyanları döneminde milyonlarca köylü feodal vergilerin ağırlığı altında ezildiğinden, “çift bozarak” dağlara yönelmiş, üretimin de dışına çıkmıştır. Yüzyıllara yayılan bu isyan askeri olarak, Osmanlı'yı önemli bir gelir kaynağından mahrum bırakarak feodal düzeni ciddi anlamda sarsmıştır.

2. KAPİTALİZMLE BİRLİKTE GÖÇ

Kapitalizmin tarih sahnesine çıkması, göçleri de nitelik anlamında farklılaştırdı. Nicelik anlamında da göç bu dönemde tarihte eşi benzeri görülmemiş bir aşamaya yükseldi. Zira kapitalist toplum önceki toplumlara kıyasla en hareketli ve açık toplumdur.

Bu çerçevede büyük kitleli göç dalgaları da sanayi kapitalizmi aşamasıyla başlamıştır. Zira kapitalizm emeğinden başka satacak bir şeyi olmayanı dolayısıyla mülksüzleştirilmiş ücretli işçi kitlelerine ihtiyaç duymuştur. Bu onun artı-değer sömürüsünün dolayısıyla sermayesinin büyümesinin en önemli koşuluydu. Bunun kaynağı olarak da köylüler görülmüştür. Kırsalda yaşayan

köylüler zor yolu da dahil olarak çeşitli yöntemlerle mülksüzleştirilmiş ve kentlere yani kapitalizmin merkezlerine sürülmüştür. Ve elinde emeğinden başka satacak bir şeyi olmayan bu kitleler ideal bir proletarya aday haline getirilmiştir. Ayrıca kentlere sürülen köylülerin mülklerine el konulması da kapitalizmin ilkel sermaye birikimine hız katmıştır. Elbette bu göç ettirilenlerin bir kısmı işsizler ordusunu yani yedek sanayi ordusunu oluşturmuştur. Bu ordu işçi ücretlerinin sürekli baskı altında tutularak düşürülmesinde kullanılmıştır. Kapitalizmin gelişmesine paralel bir şekilde

nabilmek gibi amaçlarla sürekli göç ediyordu. Yani o dönemden bu döneme hep var olmuş bir olguysa da tarih ilerledikçe değişen toplum biçimlerinin niteliğini ve niceliğini etkileyen bir olgu olmuştur. Yani feodal dönemdeki göçle, ilkel komünal dönemdeki göç aynı değildir. Her ne kadar şeklen aynı görünse de (yani insanların yer değişimine dayalı oluşuyla) öz ve nitelik anlamında farklıydı.

Örneğin köleci dönemde göç daha çok savaşlar vb. yöntemlerle köleleştirilenlerin ihtiyaç duyulan bölgelere zor yolu ile gönderilmesi şeklindeydi.

politikasıdır. Yeni işgal ettiği alanlara iç bölgelerde yaşayan Türk ve Müslüman halkı göç ettirip yerleştirerek bu topraklardaki egemenliğini pekiştirmek ve kalıcı olmak istemiştir. Ancak bu dönemlerde de egemenlerin denetimi dışında hatta feodal düzene büyük zararlar vermiş göçler de söz konusu olmuştur. Özellikle Avrupa'da, feodal otoritenin baskısından bunalan birçok serf grupları halinde ya da tek tek yaşadıkları toprakları terk edip, bu otoritenin uzanamayacağını düşündüğü yerlere, özellikle kentlere göç ediyor, birçoğu üretimden koparak lümpenleşiyordu. Osmanlı'da da

burjuvazi bu ordunun genişletilmesine ihtiyaç duymuş, bu sebeple kırdan şehre göçler süreklilik kazanmıştır.

Egemenlerin, göçü kendi çıkarlarına kullanma isteği ulus-devletlerin oluşma sürecinde de görülmüştür. Kapitalist sınıflar açısından üst yapıda en uygun örgütlenme ulus-devlettir. Bu sınıfların kendi iç pazarına hakim hale gelmesi bu şekilde mümkündür. Dolayısı ile homojenliği bozan farklı uluslar, inançlar, milliyetler “kapitalizmin şafağında”, ulus-devlet oluşumu aşamasında büyük kıyımlardan geçirilmiş, sürgünlere tabi tutulmuştur. Yani ulus-devlet oluşumu aşamasında da ezilenlerin büyük acılar yaşadığı, çoğunluğu zorunlu, büyük demografik hareketlere sahne olmuştur. TC'nin kuruluş süreci bu anlamda en net örneklerden biridir. Bu devletin kurulma aşamasında Ermeni soykırımı ve tehciri ile yüz binlerce Ermeni katledilmiş ve sürgün edilmiştir. Ulus-devletin oluşumunun ardından bu sefer devleti sağlamlaştırmak adına benzer uygulamalar Kürtlere ve diğer azınlık ulus-milliyetlere dönük olarak sürdürülmüştür.

Kapitalizmin emperyalizm aşamasına girilmesi ile birlikte sermaye dünyanın dört bir tarafını ahtapot misali sarmıştır. Sermayenin dünyanın en ücra köşelerine dahi girmesi, kapitalist ilişkileri de her tarafa taşımıştır. Kapitalist ilişkilerin, her tarafta belli oranlarda da olsa eski ilişki biçimlerini (feodal ilişkileri) çözmeye başlaması, geniş kitlelerin toprakla bağlarını hızla kopararak, onları “emeğini özgülürce satan” ücretli emekçi durumuna gelmesini hızlandırmıştır. Emeğini satmaktan başka geçim yolu olmayan bir proleterin, işgücüne olan ihtiyaç

nerede, oraya yönelmek, yani göçmek durumunda kalacağı açıktır.

Nitekim emperyalistlerin yarı-sömürge ve bağımlı kapitalist ülkeleri talan etmeleri sonucu geniş kitleler yerinden yurdundan edildi. Kırsalda belli oranlarda çözümlenin başlaması sonucu yarı-sömürge ve bağımlı kapitalist ülkelerde şehirlere geniş göçler yaşanmıştır. Lakin emperyalizme olan bağımlılık zincirleri nedeni ile ulusal sanayinin gelişmemiş olması göç eden nüfusun büyük kısmının istihdam edilmemesi sonucunu doğurmuştur. Yani şehirlere göç eden kitleler sefalet içinde yaşamış, büyük kitleler işsiz kalmıştır. Özellikle ülkemizde hamallık ve gecekondu bu durumun simgesi haline gelmiştir. Yarı-sömürge ülkelerdeki kırdan kente göç süreçleriyle kapitalist emperyalist ülkelerdeki kırdan kente göç sürecindeki fark da buradadır. Kapitalist ülkelerde göç eden nüfusu sanayide emecek altyapı varken, yarı-sömürgelerde yoktur. Yine emperyalistlerin çıkarttıkları I. ve II. Paylaşım Savaşları Avrupa için de yoğun göçlere sebep olmuştur. Özellikle II. Paylaşım Savaşı'nın ardından yarı-sömürge ve bağımlı kapitalist ülkelerden emperyalist ülkelere doğru yoğun göçler başlamıştır. Emperyalistler savaşın yarattığı iş gücü açığını kapatmak adına, bu göçleri teşvik etmiştir. Birçok ülke ile imzaladıkları işçi alım anlaşmaları bu kapsamdadır. Emperyalistlerin bu politikası 70'li yılların ortalarına kadar devam etmiştir. Yani yarı-sömürge ve bağımlı kapitalist ülkelerden emperyalist metropollere kitlesel göçlerin başlangıç tarihi, I. Paylaşım Savaşı'nın hemen ardından gelen yıllardır. Ve göçler aşağıda değineceğimiz üzere bugün de sürmek-

tedir.

Özellikle 1970'li yıllarda ikameci sermaye birikim modelinin krize girmesiyle birlikte emperyalistler neoliberal sermaye birikim modeline giriş yaptı. Bu model çerçevesinde uygulanan politikalar sonucunda hem yarı-sömürgelerde ağırlığı kırdan kente olan iç göç hem de yarı-sömürge ve bağımlı kapitalist ülkelerden emperyalist metropollere dönük dış göç hareketleri iyice hızlanmıştır. Zira bu duruma yol açan neoliberal politikaların temelinde yarı-sömürgelerin sınırsız bir şekilde talan edilerek, bu ülkelerin kaynaklarının emperyalist metropollere transferi ve emperyalist sermayenin engelsiz hareket edebilmesi vardı. Bu çerçevede emperyalistler, yarı-sömürge ülkelerin tarım sektörlerinin tamamen tasfiyesine yöneldiler. Amaç küçük üreticiyi ortadan kaldırarak tarımı tamamen emperyalist tekellerin eline bırakmaktı. Nitekim emperyalistler, işbirlikçileri ile IMF ve DB patentli “yapısal uyum programlarını” devreye sokarak, uşaklarına “yasalar” çıkarttırarak bu ülkelerdeki tarıma büyük bir darbe vurdu. Köylülük üretmez hale sokuldu, hala da öyle. Bu durum kırdan kente göçlerde büyük artışlara sebep oldu. Göç eden kitleler emek yoğun sektörlerde, üretimini yarı-sömürge ve bağımlı kapitalist ülkelere taşıyan emperyalist tekellerin ve onlarla iş tutan kompradorların ucuz iş gücü kaynaklarından biri oldu. Zaten emperyalistlerin üretimlerini yarı-sömürge ve bağımlı kapitalist ülkelere taşımasının nedenlerinden başta geleni buydu. Düşen kâr oranlarını, ucuz iş gücüne kaynağında erişip artı değer sömürsünü arttırarak, tekrardan yükseltmek istediler. Kırsalın çözümlenmesini hızlandırarak “bir

taşla iki kuş” vurmuş oldular.

Lakin şehirlere göç de ezilenlerin durumunu iyileştirmedi. Tam tersine göç edenlerin ve halihazırda şehirde yaşayanların önemli bir kısmı zayıf sanayileşme nedeniyle işsiz kaldı. İşsiz kalanlar “yedek sanayi ordusu”nu oluşturarak işçi ücretlerinin sürekli düşük tutulmasında kullanıldı. Taşeronlaştırma, esnek çalışma vb. yöntemler devreye sokularak ücretlerdeki düşüş hızlandırıldı. Emekçilerin her türlü sosyal hakkı gasp edildi. Buna karşın hemen her alan sermayenin talanına açılarak özelleştirildi. Sonuçta neoliberal politikalar dünya zenginliklerinin emperyalist burjuvazi elinde merkezileşmesini, geniş kitlelerin ise mülksüzleşerek iyice yoksullaşmasını, kapitalist üretimin bu sonucunu hızlandırdı. Emperyalist metropollerde yaşayan değişik ulus ve inançlardan halk da bu yoksullaştırma dalgasından büyük oranda etkilense de kuşkusuz en çok yoksullaştırılanlar yarı-sömürge ve bağımlı kapitalist ülkelerde yaşayan halk oldu.

Tüm bu yoksullaştırma, sefalet, yarı-sömürge ve bağımlı kapitalist ülkelerde yaşayanların bir kesiminin görece daha iyi yaşam koşullarına sahip olduğunu düşündüğü emperyalist ülkelere doğru olan göçünü arttırdı. Elbette bunda Rus sosyal emperyalizminin çöküşünün ardından burjuva ideolojik propagandanın etkisi ve neoliberal politikalarla işçi sınıfının örgütsüzleştirilmesi sonucu, halkta çaresizlik duygusunun ve “bireysel kurtuluş” fikrinin artmaya başlamasının da etkisi yadsınamazdır. Sonuçta bugün verilere göre göçmen sayısı “68 buçuk milyona” ulaşmıştır. Neoliberal politikaların yarattığı yıkım her geçen gün bu göçmen dalgalarını büyütüyor. Nitekim aynı verilere göre 2004'te “37 buçuk milyon” olan göçmen sayısının bugün neredeyse 2 katına ulaşmış olması, bize bunu anlatıyor. Son dönemde hayli gündemde olan, Honduras, El Salvador gibi orta Amerika ülkelerinde yoksulluktan kırılan halkın, ABD'ye başlattığı göç seferleri, sefalet sebepli göçlerin net bir resmini sundu. Bu ülkeleri ABD uzun yıllardır sömürmekte ve kaynaklarını talan etmektedir. Dolayısıyla bu ülkelerde yaşanan sefaletin baş sorumlusu ABD emperyalizmidir ve onun yarattığı yoksulluk, bugün kendisine göç olarak geri dönmektedir.

Şiir gibi yazılıp, destan gibi okunan direnişler...

DİRENİŞLER EMPERYALİSTLERİ CANEVİNDEN VURMAKTADIR

Genel olarak son yıllarda, özel olarak da son bir yılda, dünyanın dört bir yanında yükselen emperyalizm-kapitalizm karşıtı eylem ve direnişlere şahitlik etmekteyiz. Milyonlarca insanın, hayat pahalılığı, işsizlik, ekonomik-demokratik hakların kısıtlanması vb. nedenlerle sokaklara döküldüğü, var olan sistemlere tepkilerini hiç de hafifsenmeyecek derecede militanca, yaşanan onlarca can kaybı ve tutuklamaya rağmen ısrarlı bir şekilde devam ettirmesi, emperyalist kapitalist sistemi ve onların işbirlikçi, uşakları olan gerici diğer güçleri kara kara düşündürmektedir.

Emperyalist-kapitalist sistem aşırı kâr, savaş, sömürü ve yıkım üzerine kurulmuştur. Dolayısıyla da varlığını sürdürmek için durmadan doğayı ve insanı alabildiğine pervasızca ve hunharca sömürüp katletmektedir. İklimin değişmesi, insanların ölmesi ve yerlerinden yurtlarından edilmesi, aç ve açıkta kalması onların zerre kadar umurlarında değildir.

Ancak on yılların sömürü ve talan sistemini daha fazla sırtlarında taşımak istemeyen, dünyanın dört bir yanındaki ezilen işçi ve emekçiler, bıçağın kemiğe dayandığı bir noktada, bardağı taşıran son damla ne ise onun üzerinden öfke ve tepkilerini sokaklara yansıtmaktadırlar. Bardağı taşıran son damla ve arkasındaki nedenler üzerinde durmaya çalışacağız. Ve göreceğiz ki kimi yerde bu son damla bir zam olayı olmakta kimi yerlerde ağaç ve orman katliamı kimi yerlerde de ekonomik, demokratik hak ve özgürlüklere yönelik bir saldırı olmaktadır.

ŞİLİ, İRAK, LÜBNAN, HONG KONG, FRANSA, İSPANYA... DİRENİŞ HER YERDE!

2018 yılının son ayında başlayıp, 2019 yılında da -zayıflamış olsa da- hâlâ devam eden, Fransa'nın başkenti Paris'te başlayıp tüm ülkeye ve hatta Belçika, Hollanda gibi ülkelere de yayılan "Sarı Yelekliler" eylemleri gerek Avrupa'da gerekse de diğer ülke ve kıtalardaki ezilen halklarda heyecan yarattı. Bu eylemlerin nedeni benzin ve mazot fiyatlarına yapılan zam gibi görünse de Fransa'da uzun yıllardır süre gelen hak gaspları, işsizlik, zenginler korunarak yoksullara daha fazla vergi artışı, göçmenlere yönelik anti-demokratik baskılar gibi uygulamaların toplamı olarak okunması

daha doğru olacaktır. Bardağı taşıran damla benzine 2,9 sent ek vergi gelecek olması olarak görülse de arka planda daha kapsamlı bir memnuniyetsizliğin olduğu görülmelidir.

2019 yılının en çok tartışılan ve gündem olan halk hareketlerinden biri de Hong Kong'da yaşanan, sayıları zaman zaman milyonları bulan ve hâlâ kısmi de olsa devam eden eylemlerdir. Eylemlerin başlama nedeni, suçluların iadesini içeren bir yasanın mecliste görüşülmesiydi. Ancak geri planda on yıllardır sömürge pozisyonunda bulunan Hong Kong halkının -zaman zaman emperyalistlerin yönlendirmesi ve hedef şaşırtması olsa da- bu duruma tepkisinin bir göstergesi olarak da okunabilir.

Şu an en sıcak ve etkili şekilde devam eden halk isyanı Şili'de yaşanmaktadır. Protestolar, 14 Ekim günü metro ücretlerine yapılan zamla başladı. Öğrenciler metro istasyonlarını işgal ederek, metrolara kitlesel bir biçimde ücretsiz binerek, turnikelerden atlayarak ve nihayetinde metro istasyonlarını tahrip ederek isyan ateşini yaktı. Öğrencilere uygulanan şiddet, bu kez toplumda biriken tepkiyi açığa çıkardı. Santiago'da başlayan isyan kısa sürede kuzeyden güneye bütün ülkeye yayıldı.

Şili halkı aslında bu tür isyan hareketlerine yabancı değil. Faşist General Pinochet'i deviren bir isyan ve direniş kültürüne sahip. Dolayısıyla buradaki eylemler diğer ülkelere göre daha çok yönlü, sistemi ve onun kolluk kuvvetlerini oldukça zorlayan bir muhtevaya da sahip. Yine burada da son damla metro ücretlerine yapılan zam gibi görülse de Şili halkı on yıllarca faşizmin baskı, zor ve yok sayma saldırısıyla, açlık, yoksulluk ve işsizlikle mücadele ederek yaşamak zorunda kalmıştır. Ekonomik nedenler ön planda görülse de toplumu ciddi anlamda etkileyen, etkisi altına alan neoliberal politikalar ve

uygulamalar fitili ateşleyen dinamik olarak okunabilir.

Kısaca Şili'deki duruma baktığımızda durumun vahameti daha açık bir şekilde görülmektedir. Şili dünyada şebeke suyunun özelleştirildiği ender ülkelerden (belki de tek ülke), ülkedeki pek çok sektör ve temel tüketim maddesinin üretiminde tekeller var bu da fiyatların çok yüksek olmasına neden oluyor. Siyasi yöneticilerin maaşları asgari ücretin 33 katı ve bu büyük bir uçurum. Polis teşkilatında büyük yolsuzluklar dönüyor (46 milyon dolarlık polis teşkilatı skandalı kamuoyunda en bilineni), ça-

lışma saatleri çok uzun ve çalışma koşulları oldukça kötü, işçi güvenliği yok ve sağlık sistemi kötü durumda. Yapılan araştırmalara göre Güney Amerika'nın en kötü eğitim sistemine sahip Şili'de eğitim dünyanın en pahalıları arasında... Bunlara daha onlarca sorun eklemek mümkün. Bütün bunlara bir de demokratik hak ve özgürlüklerin yok edilmesi eklenince ortaya isyanın meşruluğu, devrimin zorunluluğu çıkıyor.

Yine Şili'nin yanında geçtiğimiz yıllarda İspanya, Irak, Etiyopya, Tunus, Sudan ve Lübnan'da da ciddi halk hareketleri oldu. Irak'ta resmi rakamlara göre 110'dan fazla kişi öldürüldü. Sudan'da faşist Ömer El-Beşir, halk hareketi sayesinde egemenler tarafından bir peçete gibi buruşturulup atıldı. Bunun yanında son yıllarda iklim değişikliği ve çevre sorunlarını

protesto etmek için de milyonlarca insan sokaklara dökülerek öfkesini yansıttı.

Dünyanın bir ucundan diğer ucuna emekçi sınıflar, halk kitleleri mevcut sistemlere karşı haklı ve meşru isyan hareketleri başlatmış durumda. Emperyalist-kapitalist sistem ve onların uşakları gerici sistemler bu isyan hareketlerine en azılı şekilde saldırmakta, bu saldırılarda yüzlerce kişi yaşamını yitirmekte, binlerce kişi de tutuklanmaktadır. Ancak, bu saldırı ve tehdit politikaları isyancılara geri adım attıramamıştır. Hemen her ülkede egemen sınıflar geri adım atmak zorunda kalmışlardır.

Yukarıda da ifade etmeye çalıştığımız gibi mevcut yönetimler tepkilere yol açan yasa ve uygulamaları geri çekmiştir ancak buna rağmen eylem ve etkinlikler bitmemiştir. Demek ki damlayı taşıran son damla, ilk damlanın bir sonucudur. Evet bugün bu isyan hareketlerinin büyük çoğunluğu kendiliğinden gelişmiştir, bunlara öncülük eden devrimci, komünist partiler bulunmamaktadır. Ancak bu isyan hareketleri dünya halklarının emperyalist-kapitalist politikalara daha fazla tahammülleri kalmadığını, herkesin eşit koşullarda, insani bir sistemde yaşaması için atılan adımların öncüsü olma özelliği taşımaktadır.

Yukarıda belirttiğimiz birkaç örneğin dışında son bir iki yılda kırkın üzerinde ülkede bu isyan hareketleri yaşanmıştır, yaşanmaya da devam etmektedir. Tüm bu isyan hareketlerinde başından sonuna kadar, sokaklarda kararlı direniş ve çatışmalar yaşanmış, devletler panik içinde geri adım atmak zorunda kalmışlardır. Dünya genelinde durmaksızın yaşanan çalkantılar, halk hareketleri bir istikrar ve süreklilik halini almaya başlamaktadır.

Şiir gibi yazılan bu direnişler, dünya işçi ve emekçileri tarafından isyan manifestosu ve destanı olarak okunmakta, dalga dalga, kıta kıta yayılarak ilerlemekte, egemen gerici sınıflara korku dolu anlar yaşatmaktadır. Okun yaydan çıktığı, direnişin ve isyanın ayrı bir anlam kazandığı bir dönemi daha yaşıyoruz. İsyani ateşini harlamak, ülkemizde sınıf mücadelesinin ve isyanın meşalesi yapmak hepimizin görevidir. Şili'den Ekvador'a, İspanya'ya, Rojava'ya direniş her yerde haklıdır, meşrudur.

Devrimci Çalışmada Ajitasyon ve Propagandanın Önemi Üzerine - I

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

Sınıf bilinçli proleterlerin en yüksek birliği olan Proletarya Partisi, önderleri, kadro ve militanları işçi sınıfı ve kitlelerle ayrılmaz bir şekilde birleşmeyi öğrenmedikçe bu adı gerçek anlamda hak etmemiş demektir. Bu aynı zamanda, onun bir grup öncüsü olmaktan çıkıp, kitlelerin kabul ettiği öncü durumuna gelmesi demektir. Bu tespit, Proletarya Partisi açısından kavranıp, bilince çıkarılması, sürekli gündemde tutulması gereken bir gerçektir.

Sınıf bilinçli işçiler, işçi sınıfı ve emekçilerin öncüsü olma görev ve sorumluluğuyla, güçlü donanımıyla, başarılarını büyütür. İşçi sınıfının en ileri genç dinamik kesimi başta olmak üzere ezilen, sömürülen emekçileri, toplumun orta ve geri tabakaları da dahil olmak üzere onları aydınlatmak, eğitmek ve savaştırmak sınıf bilinçli proleterlerin görevidir. Bütün gerici önyargıların ve yaklaşımların burjuva-feodal tutucu alışkanlıkların yıkılması ve lanetlik karanlık rüzgarların alt edilmesi gerekir. İdeolojik ve politik olarak güçlü bir silaha sahip olan sınıf bilinçli işçilerin önder ve öncü rolünü oynayabilmesi için sürekli bir propaganda ve ajitasyon faaliyetini ustalıkla örgütlemesi gerekir. Devrimci çalışmada var olan mevcut güçleri dağıtmadan birleştirerek en ileri, en canlı, en diri, en fazla değişim isteyen kesim içinde başlayarak örgütlenme çalışması yürütülür. Bu çalışmanın en önemli araçlarından biri de propaganda ve ajitasyondur. Propaganda ve ajitasyon çalışmalarının örgütlenme biliminin temel

ilkelerinden biri olduğu bilgisi kavranıp bilince çıkarılmadan, bu bilinç üzerinde yükselen doğru bir pratik çalışma yürütülmeden örgütlenme çalışması başarılı hale getirilemez.

Alman proletaryasının usta teorisyen ve pratisyeni Karl Liebknecht "inceleme, propaganda, örgütlenme" derken pratik propaganda ajitasyon çalışmasının örgütlenme için vazgeçilmez önemini belirtmektedir. Sınıf düşmanlarının, kitlelerin somut koşullarını incelemeyen gerçek anlamda etkili bir propaganda ve ajitasyon çalışmasının yapılamayacağını anlatmaktadır.

"Birinci planda her zaman mutlaka pratik propaganda ve ajitasyon çalışması bulunur çünkü, birincisi, teorik çalışma yalnız ikincisinin öne sürdüğü soruları yanıtlar" Lenin. Ayrıca propaganda ve ajitasyon çalışmasının bir ve aynı şey olmadığı ancak ikisi arasında ayrılmaz bir bağın var olduğu da bir gerçektir. Bu kavranmalıdır. Propaganda çalışmasının kapsamı alanında yaşanan gerçeklikler olmakla beraber hedefleri orta ve uzun zaman diliminde gerçekleşecek olanları ifade eder. Propagandanın içeriğinde demokratik halk iktidarının, sosyalizmin, komünizmin, aynı şekilde sınıf savaşımının kaçınılmazlığının ve gerçekliğinin, ülkemizde sınıf savaşımının stratejik olarak almış olduğu biçimin, halk savaşı gerçekliğinin ve bunun günümüzde almış olduğu biçimin, gerilla savaşımının yeri vardır, bunu içerir.

Ajitasyon çalışması ise tarihsel anın, somut ve yakın sorunlar uğruna kitlelerin güçlü etkileme çalışmasını içerir. Ücretlerin artırılması, iş gününün kısaltılması, işten atılmaların durdurulması, iş koşullarının düzeltilmesi, köylerin zorla boşaltılması, zoraki göç, yargısız infazların durdurulması, kadınlar üzerindeki sınıfsal-cinsel-ulusal baskıların kaldırılması, demokratik hak ve taleplerin elde edilmesi, kısaca toplumun ezilen sömürülen baskı ve zulüm altında acı çeken kesimlerin, ekonomik-demokratik-politik istemlerini somutun ve anın ihtiyaçlarını talep eder. Bu talepler uğruna kitleleri etkilemeye, mücadeleyi örgütlemeye çalışır. Sınıf bilinçli proleterler, propaganda çalışmasında bilimsel sosyalizmin, devrimci düşüncelerin propagandasını yaparken aynı zamanda demokrasinin ve demokratik düşüncelerin de propagandasını yapar.

Ajitasyon çalışmasının hedefinde en yakın, somut ekonomik- demokratik hak ve talepler olduğu gibi bu taleplerin politik iktidar hedefiyle birleştirilmesini, siyasal ajitasyonla bütünleştirilmesini de amaçlar. Ekonomik talepleri politik iktidar hedefiyle birleştirme perspektifi devrimci anlayıştır, politik talepleri ihmal eden salt ekonomik talepler uğruna mücadelenin örgütlenmesini amaçlayan anlayış ise ekonomist, reformist burjuva anlayıştır. İşçi sınıfının ve emekçi halkın ekonomik alanda yaşadığı sorunlarda ekonomik ajitasyon ve siyasal ajitasyonla yararlanılabilecek birçok konu vardır. Önemli olan bunların zamanında ve doğru tespit edilmesi ve zaman geçirmeden buna uygun propaganda ve ajitasyon çalışmasına başlanmasıdır. Günlük ve anlık yaşanan ekonomik ve siyasal sorunları bilimsel ve devrimci bir bakış açısıyla izlemek, gözlemlemek, araştırıp-incelemek ve bu sorunların içeriğine ve özüne uygun bir şekilde devrimci sloganları ve şiarları tespit edip, ajitasyon çalışmasını yürütmek sınıf bilinçli proleterlerin vazgeçil-

mez görevidir.

Sınıf bilinçli proleterler, işçi sınıfının ve emekçi halkın içinde olmak yaşanan sorunları doğru tespit edip bu sorunları kavrayıp bilince çıkarmak kadar bu bilincin kitlelere taşınmasının vazgeçilmez görev olduğunu da bilmelidir. Propaganda ve ajitasyon çalışmasının örgütlenme için vazgeçilmez etkili ve güçlü bir silah olduğu gerçeği bilince çıkarılmadan devrimci görevler layıkıyla başarılamaz.

Ekonomik ve siyasal ajitasyon, proletaryanın ve emekçi halkın sınıf bilincinin gelişmesi, güçlü ve etkili bir sınıf savaşımını yürütülmesi için bir ihtiyaçtır. Sınıf savaşımının yol gösterici olması, devrim bilimine sahip olması için propaganda ve ajitasyon çalışması yaşamsal bir gereksinimdir. Özelleştirme sonucu işten atılan işçilerin yeniden işe alınmaları, çalışma koşullarının iyileştirilmesi, köylülerin ürettikleri ürünlerin yok pahasına devlet tarafından satın alınması, devletin köylülere sunduğu sübvansiyonların ortadan kaldırılması, tarımın ve hayvancılığın tasfiye edilmesi, yoksul köylülerin toprak talebi, polis terörü, işkenceler, yargısız infazlar ve benzeri birçok sorunda, "en alttakilerin" yaşamını dolaysız etkileyen, sarsan tüm ekonomik, demokratik ve politik sorunlarda ajitasyon çalışması yürütülmeden "en alttakilerin" etkilenmesi, Proletarya Partisi'nin örgütlenme alanı içine çekilmesi başarılamaz.

Devrimci ajitasyon çalışması işçilerin ve diğer kitlelerin bilincini uyanıtır, onları örgütler, disipline sokar. Devrimci dayanışmayı güçlendirir. Sınıf savaşımının zorunluluk bilincini onlara taşır ve onları bu temelde eğitir. Devrimci ajitasyon en yakın ve somut sorunlarda düşmandan zorla ödün koparma ve böylece ekonomik ve demokratik talepler elde ederek, kendi durumunu geliştirmeye hizmet eder.

KAVGAMIZIN YILDIZLARINA - I

Soğuk bir yel esti. Yelin sırtına atlanmış bulutların koyu kara tozuna boğuldu gök. Ardi yağmur, çamur, emek... Dağlara sonbahar indirdi. Dağların ardında süren yaşam kar altına çekilmeye hazırlandı.

Hazırlık gizli, hızlı... Gruplar belirlendi, dağıldı, değişti. Balyoz sallayanlar, mevzi başlarında silah çatanlar, uçurum kıyılarında yük taşıyanlar. 2016 sonbaharı ardi gelmeyen bir yağmurdan indi dağlara açık, soğuk havalar sürdü sürdü... Dalda yapraklar sarardı, yük taşıma işleri bitti. Yakacak odun kesme ve toplama işlerine geçildi. Sararan yapraklar uçtu, oynadı, salındı, düştü. Odun işleri sona erdi. İşini bitiremeyen tek tük grup kaldı. İşini bitirmiş olan gruplar operasyon hazırlıklarına göre konumlanmaya geçtiler. İşleri sona yaklaşan gruplar bitti bitiyor diyerek asıldılar, asıldılar işlerine...

Şimdi alçaklara inmiş sisin içinden dökülen kar; toprağa, kayalara, ağaçlara, tek mil doğaya beyaz beyaz çöküyordu. Bir grup gerilla sisin içinde karın altında sessiz sedasız yürüyordu. Sırtlarındaki yamalı çantalarında dünyayı taşıyormuşçasına yorgun bir ifade suratlarında, sade yürüyorlardı. Sanki yürüyen onlar değildi. Arkasına dönüp etrafında bakanlar, bir ses, bir çığlık, yaralı düşmüş, tek kalmış, kurtulmayı başarmış bir ses. Yeter ki gelsin.

Hemen hepsi birden, duraksız bir anda kafalarının içinden çıkıp; sese koşmaya, cevap olmaya hazır. Bir umut bir kıpırtı... Gelmiyordu işte! Aliboğazi, Tağar, Aşti Deresi, kuşlar, bezuwarlar, sincaplar, dağlar, taşlar, gerillalar hepsi susmuş; bir ses bekliyordu. Gelmiyordu işte! Bu beklentiyle yürümeye başlamışlardı. Şimdi de devam ediyorlardı aynı beklentiyile.

Aliboğazi niye suskun? Her zerresine adım basmış. Her damlasını yudumlamış, karış karış toprağını adımlamış çocukları nerede, onlar nerede?

"Dağlarının dağlarının ardi"

Nazlıdır,

Uçurum kıyısında incecik bir yol..."
(Ahmed Arif)

Dağların ardına sığınmış yaşam. Ve dağların ardında, ölüme neden tek sebep insanca yaşam ve insanlaşma çabası... Zerresinden, tümüne, böyle...

Dağların ardında sonbahar; sarp

yamaçlara, derin vadilere çekilmek demektir. Zayıflayan arazi, hareket avantajını teknik bakımdan güçlü düşmana vermektedir. Hareket serbestisini yitiren gerilla için hareket-sizlik zorunlu oluyor. Belki kitlelerin engin denizine kendimizi kabul ettirdiğimizde bu durum zorunluluk olmaktan çıkacak. Şimdiden konuşmak erken... Şimdilik uçurum gölgeleri mecburi!

Bu mecburiyet sonbaharda gerillayı güçlü arazilere yönlendirir. Her sonbaharda bu böyledir dağlarda. Tıpkı 2016 sonbaharı gibi. Konumlandılar, çalıştılar. Kimi yük taşıdı günlerce,

silahlanmak demektir. Bu nedenle silahlanmamışlar mıydı? Kendileri gibi köleleştirilmiş insanları da silahlanmaya çağırmak ve yaşananlara sahip çıkmaları için seslenmiyorlar mıydı? Savaşları bu değil miydi? Düşmanda bu taleplerinden ötürü saldırmıyor muydu? Hem de bütün gücüyle... En ufak bir tahammülü yok, dağlara dair. Sadece dağlara değil en ufak bir hak talebine tahammülü yok! Şimdi sonbahar çalışmaları bundan ötürü böyle arı gibi soluksuz. Bir an önce işlerini bitirip bekledikleri operasyona göre konum almak istiyorlardı. Ki operasyon kesindi. Bozan'da düşma-

birbirine el uzatanlar. Bir umutla dönüp dönüp gerilere bakanlar. Bir ses, bir çığlık kendilerine ait; yaralanmış, kurtulmayı başarmış bir ses hele duyulsundu. O sese neler verilmezdi. Gelmiyordu işte.

Sis iyiden iyiye doluyordu. Kaya yarıklarına, ayrıntılara. Kar öyle beyaz çöktükçe çöküyor. Aliboğazi susmuş. Kalacakları mağara bir ufak leke gibi görünmüştü, varmak üzereydiler. Bu sonbaharda, yazda Dersim'de ne çok gerilla şehit düşmüştü. Çoğu hava saldırısında... Düşman uçaklarla saldırıyordu. Aniden, hızlı, uzaktan uzaktan... Uçak saldırısına maruz

kimi kazma kürek salladı, kimi mevzi başında silah çattı.

İyi ve moralli başlamıştı kendince bu sonbahar. Bozan sırtlarına çıkan düşmanın sonbahara dair ilk adımını darbelediler, vurdular, can aldılar. Geçen sonbahar, bahar kayıpları olmuştu. İntikam eylemi de yapmışlardı yaz faaliyetinde. Belki kendi güçlerine göre sınırlı olmuştu, önceki seneye oranla eylemler. Fakat etkili eylemler olmuştu, 2016 yazında yapılan eylemler. Bunu büyütme, devam ettirme görevleriydi. Bu inançla şekillenmiş sonbaharda da vurmuşlardı. Vuracaklardı da...

Bir önceki kış Kürt şehirlerinde yaşananlar. Sadece ve sadece kendi yaşamları hakkında karar vermek isteyen insanlara, Kürtlere yapılanlar. Kendilerinin de nedenleri aynıydı bir yerde.

Kendileri hakkında karar verebilmek. Yaşadıkları ülkede bunun biricik yolu

nın darbelenen ilk girişimi bu operasyona dairdi. Ardi gelecekti. Kaldı ki düşman bahardan beri Türkiye Kürdistanı'nda girilecek beş yerden biri olarak gösteriyordu Aliboğazi'ni. Şimdi hazır olmak için hızla çalışmaları bundandı. Gerçi dağların ardında süren yaşamların hepsinde her zaman geçerli bir durum, hazır olma... 2016 sonbaharında olduğu gibi.

Ve sonbaharda nazlı oluyordu dağların ardi. Bir ufak hatayı affetmeyecek kadar. Zayıflayan arazide iz, hareket... Bir parça yaşam belirtisi zaten açık kollayan düşmanın elinde büyük bir koz oluyordu. Ufak bir kuralsızlık kocaman bir bedele dönüşebiliyordu. Ki dağlarda bizim gibi hata yapan insanlar yaşıyor. Ve dağlarda hatalar kolay dönülen sonuçlar doğurmuyor, düşmanın eline geçtiği vakit...

Aliboğazi susmuş dinliyordu. Susmuş yürüyordu gerillalar. Yokuş yukarı tırmandılar. Kayganlaşan taşlarda düşenler oldu. Uçurumlardan geçerken

kalmış yoldaşlarından, hevalerden dinlemişlerdi. Büyük bir çoğunluğu henüz uçakla tanışmamıştı. Özellikle de bu sonbahar neredeyse haftada bir uçak saldırısı haberleri geliyordu. Çoğunlukla da sonuç alan saldırılar. Aliboğazi'ne da geleceği düşünülüyor, konuşuluyordu. Kesindi, teknik bakımdan gerilladan üstün bir yöntem. Fakat hedef bulabilmesi yine de hedef olan gerillaya bağlıydı. Açık vermediğin sürece vuracak bir hedefi oluyordu.

Önce heronlar dolaşiyor, görüntü alıyor. Ve ardından uçak gelip vuruyordu. 24 Kasım günü de aynısı olmuştu. 3-4 saat dolaşan heron ardından uçaklar... Büyük bir sessizlik! Ardından kobra saldırısı, havan atışları... En son da indirmeler. Dört gün süren operasyon, şehadetler. Şimdi duymayı umdukları ses vurulan noktalardan ya da savunma grubundan birilerine aitti. Oysa gelmiyordu, demek kayıpları çoktu.

Dönüp dönüp gerilere bakmak. Gözlerinde bir amansız çaresizlik "ne olur" diyen. Ardında kalan, gitgide küçülen her taşın arkasından sürekli birisini beklemek. İhtimaller! Her bakışında birilerini görür gibi olmak. En ufak bir çıtırtıya kulak kesilmek. Çokça beklediğin sesleri duyuyor gibi olmak. Ama yok işte, gelmiyorlardı.

Şimdi böyle sessiz sedasız bir çığlıkla yürümek. Ve gitgide varacağın yere yaklaşmak. Keşke bu yürüyüş hiç bitmese, yürüseler yürüseler... Ta ki sesi duyana kadar, taşın ardından biri çıkana değin yürüseler. Dağların ardı nazlıydı işte, bir ufak hatayı affetmeyecek kadar!

Titremişti, susmuştu Aliboğazi dört gün boyunca. Saat üç, üç buçuk arasında vurmuştu uçaklar. Öncesinde üç dört saat heron dolaşmıştı. Uçak vuruşlarından sonra insanlığa dair ne varsa susmuş... Barbarlığa dair ne varsa konuşmuş. Radyolardan ölüm haberleri vermişti düşman ikinci günde. Dördüncü günde üç ölüm haberi daha. Kendisinden ise iki ölü bir yaralı. Demek yoldaşlarımızdan kimileri çatışma şansı bulmuştu. Bu operasyonun bitimini beklemeye bir tokat olmuştu. Düşman bütün tekniğine rağmen karaya inince Aşkın, Bakış ve Hakan'ın mermilerinin hedefi olmuştu.

Operasyonun bittiğinin ertesi günü başka yoldaşlara ulaşma şansları olmuş ve ayrıntıları onlardan dinlemişlerdi. Şimdi bir ses kulak kesilmeleri bundandı, kurtulabilen olabilirdi.

Uçağın vurduğu üç nokta olmuş. Üç noktanın da vurulma nedenleri bildikleri ve duydukları nedenlerdi. Köz ve heron uçuşu altında hareket. Bir noktada düşman sonuç alamamış, yoldaşlar dağılıp mevzilendikleri için. Diğer iki noktada ise yoldaşların hepsi şehit düşmüştü. Düşman kadın yoldaşların olduğu noktayı göze alamadığından -araziden kaynaklı olsa gerek- kadın yoldaşların cenazelerine ulaşamıyor.

Ve bütün kalabalığına şaşasına rağmen, indiği arazide kayıp veriyor. Savunma grubundaki yoldaşlar uçak vuruşlarından değil, çatışarak şehit düşüyor. Aliboğazi'nde Qopo'nun ruhu dolaşmaya devam ediyor ve edecek. Aşkın çokça övündüğü "dede"si Qopo'dan aldığı mirasla sürdürüyor direnişi. Bakış kendisini fahri üyesi saydığı Koçan aşiretinin geçmişteki direnişine layık kalıyor. Hakan, çokça vurmak istediği düşmanla vuruşarak şehit düşüyor. Üçü ve diğerleri insanlık değerlerine sadık kalıyorlar.

Evet ağır bir kayıp. Hataların sonucu, bizim hatalarımızın sonucu. Ders çıkarmak, tek başına kaldığında dahi kurallara uymak. Düşmanı taktik açıdan küçümsememek ve onu tanımak. Dostundan ve düşmanında öğrenmek...

"Dağlarının dağlarının ardı korkunçtur." (Ahmed Arif)

Bazen ölülerinin üzerine basarak yürümek. Açık gözleri, orta yerde bırakıp, çekilmek. Matem tutmaya vaktin

olmaması... Birlikte yaşadığın, geleceğini paylaştığın ve insanlık tarihinin en ileri ilişkilene biçimi olan yoldaşlıkla ilişkilendiğin insanların ardından durup bir gözyaşı dökmemek. Onların anılarını, hafızandan çıkarıp bir bir ayrıntılarla tekrar tekrar hatırlayamamak.

Birazdan kampa varacaklardı. Kendilerini bekleyen bir sürü iş vardı. Kampı düzenleyecek, yerleşecek eğitimlere başlayacaklardı. Günlük görevler, tartışmalar ve bahara kadar hazırlanıp tekrar çıkacaklardı. Yine gideceklerdi yoksulların sofralarına. Unutulmaya-caklardı da. İlerleteceklerdi. Yaraları sarıp devam edeceklerdi. Onların işlerini yapıp onlar gibi yaşayacaklardı. Hem şimdi "ölü mü denirdi onlara." Hayır. İşte bütün saldırılara rağmen yine Aliboğazi'nde gerillalar kampa yürüyorlar. Çoğalmaya, yayılmaya, yıkmaya ve kurmaya hazırlanacaklar. Ve biliyorlardı birçok dağın ardında, şehirlerde; kendileri gibi olan insanlar vardı.

Ve 24 Kasım günü, 27 Kasım günü düşenler tek kelime ile onlardan ve sizdendiler. Munzur'la Cem öğlene doğru depo kapatmaktan dönmüş. Aşkın toplantı için Bozan'dan inip geri çıkmış. Ekin, Zilan, Özlem kış boyunca göremeyecekleri yoldaşlarıyla vedalaşmak için hareketlenmiş, yetişemeyince noktalarına dönüp akşam yemeklerini yapmışlar. Ahmet bir gün sonra Tuncay'la birlikte savunma grubuna dahil olacaktı. Ferdi mutfakçı Orhan da yardım için odun toplamıştı. Bakış'la Hakan iki gün önce av

yapmışlar ve kış için kavurmaya çevrilmişti avları...

Anlatılan bir masal değil. Hani akşam uykularından önce, uzun kış gecelerinin soba sıcaklığı sessizliğinde. Doğa üstü güçleri olan iyi yürekli kahramanlar, kötü ruhlu cinler yok. Evvel-den kalma bir eski zaman rivayeti değil; onların hikayesi...

Gerçek! Kendi halinde olmaya hiç niyeti olmayan bir gerçek! Dağların kuytuluklarına sığınmış. Büyümeye, yayılmaya, ulaşmaya, çalışmaya... Çoğunuzun bihaber olduğu, yoksulluğunun kurtuluşu gerçeği.

Onların hikayesi, sizlere benzeyen insanların hikayesi! Sizdendiler, sizin gibiydiler!

Belki duymuşsunuzdur, manşetten veyahut bir son dakika uyarısı ardından. İçlerinde tanıdıklarınız vardır. Kim bilir belki de adlarını, sonlarını hiç duymamışsınızdır. Terörist diyor-dur kiminiz yoldaş diyeniniz de vardır. Dost görenler de düşman belleyenler de vardır aranızda.

Bunu en iyi siz bilirsiniz. Bildiğim bir şey varsa onlar sizdendi, sizin gibilerdi... Kuytuluklara sığınmadan, yükseltilere yuva kurup karanlıkta uçmadan... Yoksulluğa yeter deyip silah kuşanmadan evvel...

(Devam Edecek)

Dersim'den bir gerilla

1982'de MIT tarafından katledilir.

Ali Haydar Aslan: 1967 Dersim doğumlu Ali Haydar Aslan Proletarya Partisi üyesi ve Halk Ordusu komutanlarındandı. 8 Kasım 1983'te Nazımiye merkezine bombalı pankart asmak isterken bombanın elinde patlaması sonucu şehit düşer.

Tuncay Çarıkçioğlu: Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle İstanbul'da üniversitede okurken tanışan Tuncay Çarıkçioğlu İsmail Oral'la birlikte TMLGB'yi fiilen ilk kuran önderler arasındadır. Çarıkçioğlu gözleri bozuk olmasına rağmen fiziksel rahatsızlıkların faaliyet önünde engel olamayacağını bilinci ile 1989 yılında gerillaya katılır 2-3 Kasım 1992'de Tokat'ta çıkan bir çatışmada şehit düşer.

Fethiye Batmaz: 1976 Dersim doğumlu olan Fethiye Batmaz 1993 yılında lise son sınıfta okurken gerillaya katıldı. 7 Kasım 1993 yılında Hozat'ta çıkan bir çatışmada şehit düştü.

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Hüseyin Akdemir: 1979 Erzincan Çayırılı doğumlu olan Hüseyin Akdemir, devrimci düşüncelerle Erzincan Erkek Sanat Enstitüsü'nde tanışır. Erzincan Kültür Derneği ve Tandırbaşı dergisinin kuruluşunda önemli katkıları olur. Öğrenci birliklerinde aktif olarak görev alan Akdemir, Çayırılı'da o yıllarda görev yapan polis Ömer Usta'nın faşistlere hedef göstermesiyle ÜGD üyesi olan faşistler tarafından 10 Kasım 1976 günü uğradığı saldırıda şehit

düşer.

Aziz Gözetmen: Halk düşmanı DDKD'li (Devrimci Doğu Kültür Derneği) faşistler tarafından 4 Kasım 1979'da Siverek'te silahlı saldırıyla katledildi.

Veli Karasu - Eşref Şahlar: Adana'da öğrencilik yıllarında Proletarya Partisi ile tanışan Veli Karasu ve Eşref Şahlar, 8 Kasım 1979'da İGD, DDKD, SGB ve Emeğin Birliği sosyal faşistlerinin ortaklaşa kurdukları tuzakla katledildi-

ler. Partizanların kararlılığı, militanlığı karşısında çareyi onları katletmekte bulan sosyal faşistlerin ele başları daha sonra Proletarya Partisi militanları tarafından cezalandırılmıştır.

Nubar Yalımyan: Ermeni milliyetine mensup olan Nubar Yalımyan Proletarya Partisi'nin düşünceleriyle 1976 yılında tanışır. Hollanda'ya gittiği 1978 yılına kadar aktif mücadele eder. Hollanda'da da faaliyetlerine devam eden Yalımyan, 5 Kasım

Mutlaka Bir Gün...

Sabah serinliğinin düştüğü çiğlerle kaplı otlara basarak ilerlerken, ardımızda çizgi gibi izler bırakıyorduk. Gün doğumunu selamlayan kuşlar, havayı civıltlarıyla dolduruyordu. Devriye bölgesine vardığımızda kuş sesleri arasından farklı sesleri yakalamaya, alacakaranlıkta gözlerimizle etrafı taramaya çalışıyorduk. Gözümüz kulağımız dört bir yanı kollasa da randevudaki yoldaşların geleceği istikamete çevriliyordu en çok. Yeni gelecek yoldaşları ilk biz karşılayacaktık, sabırsızlığımız bundandı. Ama gelen olmadı. Devriye görevini devralmaya gelen birimdeki yoldaşlardan aldık müjdeyi; beklenen yoldaşlar gelmişti. Başka bir istikameti kullanmışlar. Ne de olsa gerilla için her yol, adım basılabilecek her yer patikadır...

Güvenliği zayıflatmamak için ve tabii yeni gelen yoldaşları bir an önce görmenin, onlarla tanışmanın sabırsızlığıyla hızlıca görevi devrediyor, koşar adım konaklama yerine ilerliyoruz. Yeni gelen yoldaşlar yeni haberler demektir. Umudun daha da büyümesinin müjdesidir onlar. Coşku ve mutluluk anlamına gelen armağandır her biri. Kalabalık bir grupla karşılaşıyoruz konaklama yerinde. Tüm yoldaşlar yeni gelen yoldaşların etrafını sarmış, sohbet çoktan koyulaşmış. Kucaklaşıyoruz, tanışıyoruz. Her zamanki gibi dikkatimizi ilk olarak "yaşlı" ve de çok genç olan yoldaşlar çekiyor. Ama bir tanesi var ki adeta çocuk; Aşkın yoldaş.

Yeni gerillalara hemen yeni isimler konulur. Onlar için yeni olan bu alanda eski bir gelenektir bu; toprağa düşenlerimizin mücadelelerini, silahlarını, kararlılıklarını devralmanın bir simgesidir onların ismini almak. Aşkın'ımıza da Doğan Altun yoldaşın ismi veriliyor.

Doğan yoldaş, sadece küçüklüğü ile değil yüzü ile de dikkatimizi çekiyor. Bu yüzü daha önce görmüş gibi hissediyoruz. Gizlilik gereği herhangi bir şey de soramıyoruz. Sonradan anlıyoruz; yüzü, amcası olan hain Selahattin Günel'e benziyor. Doğan yoldaş, zamanında sevdiği amcasının bir hain olduğunu öğrenince şaşırılmış, etkilenmiş. Fakat bilinci ve mantığı ile hareket ederek o haini değil, yine akrabası olan Bahattin Günel ve Sinan Günel yoldaşların yolunu izliyor, hep ileri akıyor: Devrim için ileri.

Yüreğine koca bir dünyayı sığdıranlar, halkın acısını, öfkelerini, mutlu-

luğunu, umudunu içinde taşıyanlar için dur-durak olur mu hiç? Sarılıyor her şeye Doğan yoldaş. Bedeni, yaşı küçük olsa da büyük bir yüreği ve büyük idealleri var. Sürekli kendini aşma, hep ileri atılma isteği ile kendini devrime sundu. Açıklığı ve mütevazılığı, onun hızlı gelişiminin önemli nedenlerindendi. Duru bir su gibiydi; baktığınızda içini görebileceğiniz. Bu açıklığın nedeni yoldaşlara, partiye olan güveniydi... Sevincini, özlemlerini, hatalarını, sorunlarını rahatlıkla, kendini gizleme, "koruma" kaygısı gütmeyen açar, anlatırdı...

Kapalılığın, bir bataklık gibi sürekli insanı geri yanların, zaafaların içine çektiğini tez öğrenmişti.

Alçakgönüllüydü... Çok biliyor gibi görünmeye çalışmaz, bilmediği her şeyi rahatlıkla sorardı. Bilmediği şeyler açığa çıktığında gururu kırılmazdı; aksine büyük bir merak ve hevesle öğrenmeye çalışırdı. Ekasikliklerine gülmesini bilirdi, çünkü onları fark ettiğinde bir yıkımı değil, uğraşılacak işlerin adım adım atacağı bir yenilenme olanağı olarak görürdü...

Meraklıydı, her şeye karşı oldukça ilgiliydi. Hep kendini yeni görevlere önerir, deneyimi olmayan şeylere çekinmeden girerdi... Doğan yoldaş ilkokulu yarıda bırakmıştı. Gençcik yaşında bir matbaada işçi olarak çalışmaya başlamıştı. Bu çalışma deneyimi, yaşadığı ekonomik zorluklar onda emek bilincini ve disiplinli olmayı geliştirmeye de yaratmıştı. Gerillaya yeni katılan, özellikle öğrenci kökenli yoldaşlar, daha sert olan askeri disiplin konusunda en başlarda zorlansalar da o bu konuda zorluk yaşamamıştı...

Emek bilinci ile maddi değerlerimizi korumaya özen gösterir, yoldaşları bu konularda yönlendirirdi. Ama emek bilinci, sadece maddi değerlerle sınırlı değildi. En büyük emek, insana verilen emektir. O da yoldaşlara, kitle faaliyetinde halka karşı bu sorumlulu-

ğunu en iyi şekilde yerine getirmeye çalışıyor, aynı zamanda yoldaşların kendisine verdiği emekleri boşa çıkarmıyordu. Okul eğitimini yarıda bıraktığı halde, okuma ve yazma konusunda büyük çaba harcayarak geliyordu gün geçtikçe. Militalık, özünde politik bilinçtir çünkü. Yoksa tek başına askeri yetkinlik değildir. Askeri yetenekler de dâhil her türlü gelişimin motor gücüdür politiklik...

Parti, devrim sorunları, anın sorunlarını doğru kavrayıp çözüm üretebilmeyi de kendine bir sorumluluk olarak görüyordu. Kendini sadece "askeri

ateşi kesmesi, bir zırhlı aracı devirip düşman askerlerine kayıp verdirerek şehitlerimizin hesabını sormamız ve benzeri nicelerini yaşarken de anlatırken de o taşkın coşkusu üzerindediydi hep.

Hataları, zaafaları karşısında geri adım atmadı... Eleştirileri dikkate alıp kendini gözden geçirerek ve bunların sonunda daha da güçlenerek üstesindedi geldi... Hataları, eleştirileri kendisini ileri taşımanın, değişimin basamakları olarak kullanmayı bildi. Açık yüreklilikle özeleştirisini verip kendini sorgulayarak, hatalarını bir yıkım değil, yeniden inşa aracı olarak gördü. Zaafalarını mahkûm ederek ilerledi. Bu açıklık, coşku, özveri, yalınlık her şeyiyle biz olmanın, küçük burjuva-bireyci kaygılardan arınmanın sade ve açık ifadeleridir...

Yaşamın, doğanın zorlukları, ihanet, düşmanın saldırıları, kayıplar, bu bağlılık ve coşkuyu hiçbir zaman yok etmedi, aksine hep kamçıladı. Doğan'ımız, sevgili ufaklığımız kuru toprağın yağmur damlalarını hızla emmesi gibi doğruları içine çekip sindiriyordu. Ve Muharrem Yiğitsoy yoldaşın şehit düştüğü pusuda, o yine aynı tereddütsüzlük ve bağlılıkla yoldaşları ve dostları korumak için ateş hattında kalmış; o esnada yaralanmıştı. Günlere süren çatışmalar sonucunda kendisi gibi yaralı olan Cafer Kara yoldaşla birlikte, grubu engelleyip riske sokmamak için kendilerini bırakmalarını istemişler; sloganları ve mermileri ile direnerek, çatışarak şehit olmuşlerdi. Çatışma sonrası bir köye giden gerillalar evde günlerdir ağzına bir lokma bile koymamış ve sürekli ağlayan bir kadınla karşılaşırlar. Yoldaşlar halkı öyle etkilemiş, öyle kaynaşmışlardır ki, halk kendini unutmuş şehitlerin yasını tutmaktadır. "Geliyorsunuz, kendinizi sevdiriyorsunuz sonra da şehit düşüyorsunuz" diye sitem eder gerillalara kadın...

Şimdi o dağlarda onların adımladıkları patikaları yeni yoldaşları adımlıyor; onların isimlerini, silahlarını, kararlılıklarını kuşanan yeni savaşçılar. Bir gün yeryüzü cennet olacak. Mavi göğün altında yeni bir dünya kurulacak, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya. Ancak onların emekleri ile büyüyüp, kanları ile sulanmış topraklarla var olacak o güzel dünya. Bir gün ama mutlaka!

(Bir Tutsak Partizan)

bir gerilla" olarak sınırlandırmadı hiçbir zaman. Geçici Kış Üssü'nün sabahın çok erken saatlerinden akşam geç saatlere dek süren yoğun eğitimlerinin ve yorucu faaliyetlerinin sonunda, herkes bitkin düşüp yatma vakti geldiğinde, uyumaya çalışırken, komutan yoldaştan izin alarak uykusundan feragat edip gaz lambasının kısık ışığında okumayı tercih eden az sayıda yoldaştan biriydi o... Yine kitle faaliyeti, operasyonlar ve eylemlerle oldukça yoğun geçen faaliyet dönemlerimizde de bir molada veya kısa konaklayacağımız dinlenme yerinde yeğinin sırtında taşıdığı kitabı açıp okurken görebilirdiniz onu.

Girdiği sayısız çatışma ve eylemlerdeki coşkusu ve militanlığı ile hep öndeydi... Ateş üstünlüğümüz karşısında düşmanın silahlarının susması, ilk kez deneyeceğimiz bir bombayı kullandığında düşmanın şaşkına dönüp

***Haberin başlangıcı 24. sayfadır**

sloganının atıldığı protestolara binlerce üniformalı öğrencinin yanı sıra öğretmenler ve akademisyenler de katıldı.

Irak Eğitim Bakanı Kusay el Suhail ise Bağdat'ta 10'u aşkın okul ve üniversitenin dün eylemlere katılması nedeniyle, akademinin protestolardan "uzak durması" uyarısında bulunmuştu.

ŞİLİ

Şili'de tepkilere neden olan toplu taşıma ücretlerindeki fiyat artışlarıyla başlayan hükümet karşıtı protestoların ardından, Devlet Başkanı Pinera kabine değişikliğine gideceğini açıkladı. Başkent Santiago'yu da kapsayan bölgedeki sokağa çıkma yasağının ise sona erdiği bildirildi.

Başkent Santiago'da, 25 Ekim günü 1 milyondan fazla kişi kapsamlı bir sosyal reform talebiyle sokaklara çıkmış, gelir eşitsizliği ve yaşam standartlarını protesto ederek, Devlet Başkanı Sebastian Pinera için istifa sloganları atmıştı.

Pinera en az dokuz bakanı değiştireceğini açıkladı. Habere göre değiştirilecek bakanlar arasında içişleri, savunma, ekonomi, ulaştırma ve çevre bakanları bulunuyor.

Şili ordusundan yapılan yazılı açıklamada da ülkenin başkenti Santiago'yu da kapsayan bölgedeki sokağa çıkma yasağının sona erdiği bildirildi.

19 KİŞİ HAYATINI KAYBETTİ

Eylemlerin başlangıcından bu yana en az 19 kişi hayatını kaybederken, en az 585 eylemci de yaralandı. 3 bine yakın eylemci ise gözaltına alındı.

Şili, Latin Amerika'nın en zengin ülkelerinden biri olsa da aynı zamanda gelir adaletsizliğinin en yüksek olduğu ülkeler arasında.

36 üyeli Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü (OECD) içinde gelir dağılımının en adaletsiz olduğu ülke de Şili.

LÜBNAN

Lübnan'da yüksek vergi oranları, hükümetin ekonomi politikaları ve WhatsApp aramalarını vergilendirme planları nedeniyle eylemler düzen-

lenmesinin ardından Başbakan Saad el-Hariri ülke genelinde protestolara neden olan ekonomik krizin etkilerini hafifletmek için hazırlanan reform paketini kabul etti.

Lübnan'da halk hükümetin yaşanan ekonomik krizle ilgili aldığı önlemler nedeniyle 17 Ekim'de sokağa çıkmıştı.

Hükümet, 2020 bütçe taslağında gelirleri artırabilmek için 'Voip' olarak bilinen internet üzerinden telefon görüşmelerine günlük vergi getirileceğini duyurmuştu.

Ancak sokağa çıkanlar asıl sebebin ekonomik kriz olduğunu söylüyordu. Protestolardaki ana talep yolsuzlukların sonlandırılması olurken, halkın büyük çoğunluğu ülkeyi yöneten elitlerin istihdamı artıramadıkları için gençlerin ülkeden ayrılmaya zorlandığını düşünüyor.

Lübnan Başbakanı Saad el-Hariri mezhepsel ve siyasi ayrılıklar nedeniyle büyük oranda çıkmaza giren koalision üyelerine 18 Ekim günü krizi durdurmaya yönelik bir plan hazırlamaları için 72 saat verdiğini söylemiş aksi taktirde istifa edeceğinin sinyali vermişti.

Protestolara karşı askerler ve güvenlik güçleri ülkenin önemli bölgelerin-

de konuşlanırken başkanlık sarayına giden yollar da kapatılmıştı. Bankalar da 21 Ekim kapalı kalacağını açıklarken ülkenin en büyük sendikası da genel grev kararı almıştı.

Eylemlerin ülke genelinde yaygınlaşması üzerine Başbakanı Saad el-Hariri protestolara neden olan ekonomik krizin etkilerini hafifletmek için hazırlanan reform paketini kabul etti.

Yeni reform paketi kapsamında şimdiki ve eski cumhurbaşkanlarının, bakanların, milletvekillerinin maaşları yüzde 50 oranında azaltılacak. Bazı devlet kurumları ve bürokratlara ödenen desteklerde kesintiler yapılacak. Ayrıca merkez bankası ve özel bankalar 2020 yılı bütçesinde "sıfıra yakın" açık hedefine ulaşılması için 3,3 milyar dolarlık destek verecek. Reformda ayrıca telekomünikasyon sektörünün özelleştirilmesi ve eskiyen yüksek maliyetli elektrik altyapısının kapsamlı olarak gözden geçirilmesi bulunuyor.

KATALONYA

İspanya'nın doğusunda yer alan Katalonya'da tutuklu Katalan siyasetçilerin serbest bırakılması talebiyle başlatılan eylemler 15. gününü doldurdu. İspanya'nın

Katalonya Özerk Bölgesi'nde, Anayasa Mahkemesi'nin yasa dışı ilan etmesine rağmen 1 Ekim 2017'de bağımsızlık referandumu yapılmış, bu referandumu organize etmekten mahkemeye çıkan 12 Katalan siyasetçi ve sivil toplum örgütü liderinden tutuklu olan 9'una 9 ila 13 yıl hapis cezası verilmişti. Meydanlara çıkan bağımsızlık yanlısı binlerce Katalan, mahkum edilen Katalan siyasetçilerin serbest bırakılması talebiyle 15 gündür eylemlerini sürdürüyor.

MADRID SERT TAVRINI SÜRDÜRÜYOR

İspanya Başbakanı Pedro Sanchez ise, Katalonya'da bağımsızlık yanlılarının eylemlerini sert bir dille kınadı.

Başkent Madrid'de başbakanlıktan yapılan açıklamada, "Karşımızda barışçıl bir halk hareketi değil, Katalonya'da birlikte yaşamı bozmak için sokaklarda şiddeti kullanan grupların koordine ettiği bir hareket olduğu açık" ifadesi kullanıldı.

İspanya medyasında yer alan haberlere göre hükümet, yaşanan kargaşanın devam etmesi durumunda bölgenin özerk statüsünü geçici olarak kaldırmayı düşünüyor.

DÜNYA HALKLARI SÖMÜRÜ DÜZENİNE KARŞI BAŞKALDIRIYOR

Dünyanın dört bir yanında yaşanan eylemlerle, halk kitleleri emperyalist kapitalist sisteme karşı tepkilerini dile getiriyor. Şili'den Irak'a, Lübnan'dan İspanya'ya eşitlik ve bağımsızlık talepleriyle, yoksulluk, yolsuzluk karşıtı milyonlar sokaklara dökülüyor.

IRAK

Irak'ta yolsuzluk, işsizlik ve kamu hizmeti yoksunluğu nedeniyle 1 Ekim'de

başlayan eylemler, iki haftanın ardından 25 Ekim'de tekrar başlarken, son dört günde yaşamını yitirenlerin sayısı 100'e yaklaştı.

Hükümet karşıtı eylemlerin dördüncü gününde ülke genelinde çıkan çatışmalarda en az 13 kişinin hayatını kaybettiği, en az 865 kişinin de yaralandığı bildirildi.

Irak İnsan Hakları Yüksek Komisyonu

protestoların ilk üç gününde 74 kişinin hayatını kaybettiğini, 3 bin 654 kişinin ise yaralandığını açıklamıştı.

SOKAĞA ÇIKMA YASAĞI

Protestoların sürmesi üzerine 28 Ekim'de başkent Bağdat'ta 00:00-06:00 saatleri arasında sokağa çıkma yasağı ilan edildi.

Ancak başkentteki Tahrir Meydanı'n-

da toplanan eylemciler burayı terk etmedi.

Polis eylemcileri dağıtmak için ise gerçek mermi kullandı.

ÖĞRENCİLER DE EYLEMDE

Üniversite ve lise öğrencileri de protestolara katılanlar arasında. "Rejim çökene kadar okul yok"

***Haberin devamı 23. sayfadadır**

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

f yenedemokrasi1

ig yenedemokrasi1

tw yeni_demokrasi1

globe yenedemokrasi5.net

envelope yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi** Gazetesi ■ **Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:** Tuba Apaydın ■ **Yayın Türü:** Yaygın Süreli
Umut Basım Yayımcılık ■ **Yönetim Yeri:** İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İSTANBUL ■ **İletişim:** 0212 534 54 76 - yenedemokrasigazetesi@gmail.com
Baskı: Yön Matbaası ■ **Adres:** Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi, B Blok, 1. Kat No: 366, Zeytinburnu/İSTANBUL ■ **Tel:** 0212 544 66 34